

Universitätsbibliothek Wuppertal

Xenophontis, Philosophi Et Imperatoris Clarissimi, Qvae Exstant Opera

Xenophon

Francofurti, 1596

Liber secundus

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-331](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-331)

ΞΕΝΟΦΩΝΤΟΣ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ
ΙΣΤΟΡΙΩΝ ΒΙΒΛΙΟΝ
ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

XENOPHONTIS HISTORIA-
RVM GRAECA RVM
LIBER SECVNDVS.

Ιδὲ ἐν τῇ χίῳ μὲν ἔτεο. Α
νικῶν στρατιώται ὄντες, ἕως
μὲν θέρους ἦν, ἀπὸ τε τῆς
ώρας ἐδέφοντο, καὶ ἐργαζό-
μενοι μισθὸν καὶ τὴν χάραν.
ἐπεὶ δὲ χιμῶν ἐλήθετο, καὶ

ἔσφιν οὐκ εἶχον, γυμνοὶ τε ἦσαν καὶ ἀνυπόδη-
τοι, ξυώσαντο ἀλλήλοις, καὶ ξυωπύθητο ὡς τῇ
χίῳ ὅτι προσέμνηται οἷς δὲ ταῦτα ἀρέσκει, καὶ
λαμὼν φέρειν ἐδόκει, ἵνα ἀλλήλους μάθοιεν ὅπο-
σοι εἴησαν. πύθολμος δὲ ὁ ξυώθημα ὁ Ετεόνι-
χος, ἀπόρως μὲν εἶχε, πύθολμος δὲ παράγματι,
ἔχε δὲ πλήθος τῶν καλαμοφόρων. τότε γὰρ οὐκ ἔ-
μφανῆς ὅτι χιμῶν σφοδρῶς ἐδόκει εἶναι, μὴ
εἰς τὰ ὄπλα ὀρμήσωσι, καὶ τὴν πόλιν καταρῶντες,
καὶ πολέμοι ἡρόμενοι, ἀπολέσωσι πόλιντα καὶ
παράγματον, ἀνικηθῶσι τὸ, τὸ αὐτὸ ἀπολλύουσι
ἀνθρώπων ξυμμάχους πολλὰς, δεινὸν ἐφαίνετο
εἶναι, μὴ πῖνα καὶ εἰς τοὺς δῆμους ἐλλήνας ἔλασθαι
χοίην, καὶ οἱ στρατιώται δεινοὶ εἰς τὰ παράγματα
ᾧσιν ἀνδραβῶν δὲ μὲν εἰσὶν ἀνδρας πενήτη καὶ δε-
κα, εἰς χεῖρας ἔχοντες, ἐπορεύετο καὶ τὴν πόλιν
καὶ ἐντυχῶν ἵνι ἀνθρώπων ὀφθαλμοῖσι. ἀπύοντι
δὲ ἰαφείας, καὶ λαμὼν ἔχοντι, ἀπέκλινε. ἰορύβου
δὲ ἡρομύς, καὶ ἐρωτῶντων ἵναι, ἀπὸ τῆς ἀπέ-
θανεν ὁ ἀνδραβῶν, ὁ ἀπὸ τῆς ἑλλάδος ἐκέλευεν
Ἐτεόνιχος, ὅτι τὸν καλαμὼν εἶχε. καὶ τὴν πα-
ραπέλιαν ἐρρίπην πόλιντες, ὅσοι εἶχον τὸς κα-
λαμους, αἰεὶ ὁ ἀκρῶν δεινὸς μὴ ὀφθαλμῶν ἔχον.
μὲν δὲ ταῦτα ὁ Ετεόνιχος ξυκαλέσας τοὺς χί-
ους, χιμῶντα ἐκέλευσε ξυφανεγεῖν, ὅπως οἱ
ναῦται λάβωσι μισθὸν, καὶ μὴ νεώτεροι σῶσι π.
οἱ δὲ εἰς ἑνὸς καὶ ἄμα δὲ εἰς τὰς ναῦς ἐσήμασαν
ἐμβάσιν. ἰορυσίων δὲ ἐν μέρῳ παρ' ἐκείνην ναῦν,
παρεθάρρυνέ τε, καὶ παρήνῃ πολλὰ, ὡς τῆς
γενημένης ὁσπὲν εἰδώς. καὶ μισθὸν ἐκέστω

ILITES autem, qui cum
Eteonico in Chio dege-
bant, quam quidem diu
erat æstas, partim matu-
ris fructibus vitam suste-
rabant, partim per agros
insulæ mercenarias ope-
ras faciendo victum parabant. Verum post-
eaquam aduenisset hiems, nec unde se ale-
rent, restaret quidquam; atque etiam nudi
essent, ac discalceati: coeunt inter se, deq;
occupanda Chio conspirant. Id consilij
B quibus placuisset, hi ut calamum gestarēt,
visum fuit: quo se mutuo, quot essent ipso-
rum, nosset. Hanc ubi tesseram comperit
Eteonicus, quo pacto se in huiusmodi ne-
gotio gereret, anceps animi erat; præfer-
tim quum tāta esset calamiferorum copia.
Nam aperta vi obuiā illis ire, periculosum
esse videbatur; ne correptis armis, ciuitatē
occupata hostes facti, victoria deniq; poti-
ti, cuncta euerterēt. Ab altera parte dirum
putabat esse facinus, si tot interimerentur
socij: ne forte sui ceterorum Græcorum o-
diis exponerētur, ac militum animi ad res
C gerendas hebetes redderentur. Quamob-
rem xv alios adiungit sibi, pugionibus in-
structos, ac per oppidum obambulans,
quum in hominem ex lippitudine laborā-
tem, qui de medici officina exibat, & cala-
mum gestabat, incidisset: eum interficit.
Oborto tumultu, & quærentibus nonnul-
lis, quamobrem is interemtus esset: nunti-
ari Eteonicus iubet, eo factum, quod ca-
lamum habuisset. Id ubi fuisset denuncia-
tum, calamos vniuersi abiiciunt; semperq;
metuebat is, qui hæc audiebat, ne & ipse
calamum gestare animaduerteteretur. De-
inde conuocatis Chiis Eteonicus, pecu-
nias uti conferrent, edixit: ut accepto sti-
pendio, res nouas nautæ non molirentur.
Illi quū eas cōtulissent, imperat suis Eteo-
nicus, uti naues conscenderent: ac vicissim
modo hanc, modo illam nauem singilla-
tim adiens, animum eis addebat, & quasi

Eteonici
prudens
in oppi-
mēda suo-
rum con-
iuratione.

nihil eius sciret, quod acciderat, multis eos verbis cohortabatur, menstruo singulis sti-

ναύους, ἐὰν μὴ πολλὰ πλείους ναῦς ἔχη. εἰ γὰρ χρέματα πολλὰ καὶ βασιλεὺς καὶ ἑαυτῷ, ὥστε τοῦτου ἕνεκεν πολλὰς πληρωῖν. παρέδειξε δὲ αὐτῷ πύργους τὰς φόρουσ τὰς ἐκ τῶν πόλεων, οἱ αὐτῷ ἴδιοι ἦσαν, καὶ τὰ περὶ τὰ χρέματα ἔδωκε. καὶ ἀναμνήσας ὡς εἶχε φιλίας πρὸς τε τὴν τῶν Λακεδαιμονίων πόλιν καὶ πρὸς Λύσανδρον ἴδια, ἀνέβαινε πρὸς τὸν πατέρα. Λύσανδρος δὲ, ἐπεὶ αὐτῷ Κύρος πύργα πρὸς τοὺς αὐτοῦ, πρὸς τὸν πατέρα ἀρρώστια μετὰ πεμπότος ἀνέβαινε, μισθὸν Δαδοῖς τῆς φραυῖα, ἀνήρην τῆς κρείας ἐς τὸν κερσίμειον κέλιπον· καὶ πρὸς βαλὼν πόλιν τῶν ἀθιωαίων ἑυμμάχων, ὄνομα κεδρείας, τῆς ὑπεραῖα πρὸς Βολῆ καὶ κρέπας αἰρῆ, καὶ ἔξωδραπόδισεν. ἦσαν δὲ μισθοδάρβαροι οἱ ἐνοικιστῶτες. ἐκείθεν δὲ ἀπέπλευσεν ἐς ῥόδον. οἱ δὲ ἀθιωαῖοι ἐκ τῆς σάμου ὀρμώμηνοι, τὴν βασιλέως καὶ κῶς ἐποίουν, ἔχον τὴν ἑπὶ χίον καὶ τὴν ἐφ' ἐνὲ πλεον, καὶ παρεσκευάζοντο πρὸς ναυμαχίαν καὶ φρατηρίας πρὸς τοῖς ὑπαρχοῖσιν. τείνοντο Μένανδρον, Τυδέα, Κηφισοδότον. Λύσανδρος δὲ ἐκ τῆς ῥόδου πρὸς τὴν ἰωνίαν ἐκπλῆ πρὸς τὸν ἐλλήσποντον, πρὸς τε τῶν πλοίων τὸν ἐκπλοῦν, καὶ ἐπεὶ τὰς ἀφρηκίας αὐτῶν πόλεις. ἀνήρηντο δὲ καὶ οἱ ἀθιωαῖοι ἐπὶ τῆς χίου πελάγιοι. ἡ γὰρ ἀσία πολέμια αὐτοῖς ἦν. Λύσανδρος δὲ ἔξ' ἀβύδου παρέπλῆ ἐς λάμψακον, ἑυμμάχων οὐσαν ἀθιωαίων. καὶ οἱ ἀβυδῶνοι καὶ οἱ ἄλλοι παρήσαν περὶ. ἠγείτο δὲ Θάραξ Λακεδαιμόνιος. πρὸς βαλόντες δὲ τῆ πόλιν, ἀγροῦν καὶ κρέπας, καὶ διήρπασαν οἱ φραυῖαται, οὐσαν πλοισίαν, καὶ οἴνου καὶ σίτου καὶ τῶν ἄλλων ἐπιτηδείων πλήρη. τὰ δὲ ἐλάθρα σώματα πύργα ἀφῆκε Λύσανδρος. οἱ δὲ ἀθιωαῖοι καὶ πόδας πλεόντες, ὀρμίσαντο τῆς χερρόνησου ἐν ἐλεοῦπι, ναυσὶν ὀγδοήκοντα καὶ ἑκατόν. ἐν ταῦτα δὲ ἀεισοποιήσασθαι αὐτοῖς ἀγγέλλεται πρὸς λάμψακον, καὶ διὸς ἀνήρηντο ἐς σισόν. ἐκείθεν δὲ διὸς ἐπιποισάμενοι ἐπλευσαν ἐς ἀγρὸς πρὸς αὐτοῖς, ἀντίον τῆς λαμψακῶν διήχε δὲ ἐλλήσποντος ἑπὶ τῆς σαδίουσ ὡς πεντηχί δεκα. ἐν ταῦτα δὲ ἐδειπνοποιούτω. Λύσανδρος δὲ τῆ ἐπιούσῃ νυκτὶ, ἐπεὶ ὀρθεὺς ἦν, ἐσήμηνεν ἐς τὰς ναῦς ἀεισοποιήσασθαι ὡς ἐβάνθη.

Aneret, vetuit; nisi multo maiorem nauium numerum haberet. Satis esse tum regi, tum sibi pecuniarum; quibus expleri magnus hoc nomine nauium numerus possit. Deinde tributa ei de vrbib. adsignat omnia, quae ipsi peculiariter pendebantur; & pecuniā, quae superabat, ei donat. Quumque commemorasset, quo & Lacedaemoniorum rempublicam, & priuatim Lyfandrum ipsum amore complecteretur; ad patrem ascendit. Lyfander, quum Cyrus traditis ipsi suis omnibus ad patrem aduersa valetudine laborātem profectus esset, qui eum arcessiuerat: diuiso in militem stipendio, in Cerameū Cariæ sinum cum classe pergit: & ad motis ad Cedreas (nomē hoc oppidi, quod erat in Atheniensium fœdere) castris, postridie captas expugniando diripit. Et erant ij, qui oppidum inhabitabant, semibarbari. Hinc Rhodum nauigat. Atheniēses autem, quum e Samo soluisent, regis fines depopulati, Chiū & Ephesum versus nauigabant, & ad nauale prælium sese parabat. Lecti etiam duces ab eis præter priores, Menander, Tydeus, Cephisodotus. Interim Lyfander e Rhodo propter Ioniam versus Hellepōtum, ad obseruandum nauium per Hellepōntum iter, & ad oppida, quae ab ipsis defecerant, pergit. Itidem Atheniēses in alto Chiū versus prouehuntur. Etenim Asiam infestam sibi habebant. Lyfander Abydo relicta Lampfacum contendit, quod erat Atheniensium in societate oppidum. Aderant ei cum aliis Abydeni, terrestri eo profecti itinere, quorum dux erat Thorax Lacedaemonius. Ad orti ciuitatem, vi eam capiunt, captamque diripiūt milites: quum quidem & opulenta esset, & vino, frumento, com meatu reliquo referta. Ingenuorum hominum corpora Lyfander omnia libera dimisit. Sequenti Atheniēses eius vestigia, apud Eleuntē in Cherroneso portum cū cxxx nauibus ingrediuntur. Heic eis, quum pranderent, quid accidisset Lampfacō, narratur. Itaque statim Sestum pergunt. Inde com meatu secum sumto recta nauigant ad Ægospotamos, qui locus est e regione Lampfaci. Erat heic in Hellepōnto stadiorum xv interuallum. Atque heic illi tum cœnabant. Lyfander nocte proxima quamprimum illuxisset, imperat suis; vt pransi naues conscenderent.

Cyri ad patrem iter. Vide lib. Auaβδο. primi initium.

σ. περὶ Τυδέα, Μένανδρον, καὶ Κηφισοδότον φρατηρίας. Plut. Α. Γ. β. β. 385.

Plut. Lyfandr. p. 800. cum Lampfaci Lyfander a Pharnabazō accusatus esset οἱ Lyfander ἑσφοροι, τῶν μὲν φράσας καὶ τῶν δὲ δυσπραγίαν ἐν τῇ Βυρακκα καὶ τῶν ἐξ ἄλλων ἰδία κακίαν ἐνόν, ἀπὸ κλειναῖν.

Plut. Lyfandr. p. 801.

† Latine Plut. Α. Γ. β. p. 385. Lyfander dixit Ca p. 801. pre flumina. Plut. Lyfandr. p. 802.

καὶ ἐπὶ χίου

πρὸς ἐπὶ λοντο

παύτη

τας δὲ δῆλας πάσας Λύσανδρος ἔλαβε πρὸς τῆ γῆ. τὸς δὲ πλείους ἀνδρας ἐν τῇ γῆ ξυνηχούρια ἐλέξαν. οἱ δὲ καὶ ἔφυγον ἐς τὰ τ' χεῖρεια. Κόινων δὲ τῆς ἐννεά ναισὶ φύγων, ἐπεὶ ἔγνω τῷ ἀθιωαίων τὰ πρὸς ἄγρια διαφθαρμένα, κατὰ τὸν ὅτι τὴν ἀβαρνίδα τὴν λαμφάκου ἀκραν, ἔλαβεν αὐτόθεν τὰ μεγάλα τῷ Λυσάνδρου νεῶν ἰστία. καὶ αὐτὸς μὲν ὀκτὼ ναισὶν ἀπέπλευσε παρ' Εὐαγέραν ἐς κύπερον ἢ δὲ πάραλος, ἐς τὰς ἀθήνας, ἀπαγγέλλουσα τὰ γεγονότα. Λύσανδρος δὲ τὰς τε ναῦς καὶ τὸς ἀιχμαλώτους καὶ τὰλλα πύματα ἐς λαμφάκου ἀπήγαγε. ἔλαβε δὲ καὶ τῷ στρατηγῶν ἄλλοις τε, καὶ Φιλοκλέα καὶ Αδείμαντον. ἢ δὲ ἡμέρᾳ ταῦτα κατειργάσατο, ἐπέμψε Θεόπομπον τὸν μιλήσιον ληστὴν ἐς λακεδαίμονα, ἀπαγγέλουσα τὰ γεγονότα ὅς ἀφικόμενος τεταπῆτος ἀπήγαγε. μετὰ δὲ ταῦτα Λύσανδρος ἀπορίσας τὸς συμμαχοὺς, ἐκέλευσε βουλεύεσθαι περὶ τῷ ἀιχμαλώτων. ἐν ταῦτα δὲ κατηγορία ἐγίνοντο πολλὰ τῷ ἀθιωαίων, ἃ, τε ἢ δὲ πρὸς ἀνενομήκεσαν, καὶ ἃ ἐψηφισμένοι ἦσαν ποιεῖν, εἰ κρατήσεται τῆ ναυμαχία, τὴν δὲ ξίαν χεῖρα ἀποκόσῃ τῷ στρατηγῶν πύματων. καὶ ὅτι λαβόντες δύο τεύχεα, κρεμνίαν καὶ ἀνδρίαν, τὸς ἀνδρας ὅς αὐτῷ πύματας κατὰ κρημνίσαιαν. Φιλοκλῆς δὲ ἰὼ στρατηγὸς τῷ ἀθιωαίων, ὅς τὸς τὸς διέφθρεν. ἐλέγετο δὲ καὶ ἄλλα πολλά. καὶ ἔδοξεν ἀποκτεῖναι τῷ ἀιχμαλώτων ὅσοι ἦσαν ἀθιωαῖοι, πλὴν Αδείμαίτη, ὅτι μόνος ἐπελάβετο ἐν τῇ ἐκκλησία τὸ περὶ τῆς ἀποτομῆς τῷ χρωῶν ψηφίσματος. ἢ πᾶσι μὲν τοῖς ἰσθμίων πρὸς δουῶν τὰς ναῦς. Λύσανδρος δὲ Φιλοκλέα πρὸς τὸν ἐρωτήσας, ὅς τὸς ἀνδρίους καὶ κρεμνίους κατὰ κρημνίσαια, τί εἴη ἄξιον παθεῖν, ἀξάρημος ἐς ἑλλῆνας πρὸς ἀνομήν, ἀπέσφαξεν. ἐπεὶ δὲ τὰ ἐν τῇ λαμφάκου κατεστήσατο, ἐπλάττετο ὁ βυζάντιον καὶ χαλκηδόνια. οἱ δὲ αὐτὸν ἔπειθεσαν, τὸς τῷ ἀθιωαίων φρεσὶς ἔσπασσαν ἀφέντες. οἱ δὲ πρὸς δόντες Αλκιβιάδῃ ὁ βυζάντιον τότε μὲν ἔφυγον ἐς τὸν πόντον, ὕστερον δὲ ἐς ἀθῆνας, καὶ ἐμύοντο ἀθιωαῖοι. Λύσανδρος δὲ τὸς ἰε φερούρας τῷ ἀθιωαίων, καὶ εἴ τινα τὸς ἄλλοι ἰδοὶ ἀθῆ-

Reliquas Lysander vniuersas in litore capit. Hominum copiam maximam in terra coegit, nonnullis intra oppidula se fuga recipientibus. Cono cum nauibus illis nouem fugiens, posteaquam esse perditas Atheniensium res animaduertit; ad Abarnidem Lampfaci promontorium adpulit, & magna inde nauium Lysandri vela sustulit, & cum nauibus viii ad Euagoram in Cyprum nauigauit: nauī Paralo Athenas contendente, vt ea, quæ accidissent, renuntiaret. At Lysander naues, captiuos, cetera Lampfacum abduci. Præter alios duces etiam Philoclem & Adimantum cepit. Quo hæc die gesta fuere, Theopompum Milesium prædonem ablegat Lacedæmonem, qui rerum euentum exponeret. Id ab hoc factum, quum iter illud triduo confecisset. Secundum hæc sociis Lysander conuocatis, vti de captiuis consultent, hortatur. Ibi tum multa sunt Atheniensium accusationes institutæ de iis, quæ iam ante contra ius & fas improbe commisissent; & de aliis, quæ patrare decreuissent, nimirum vt si nauali pugna superiores euaderent, omnibus illis dextra manus amputaretur, qui eorum in potestatem viui pertuenissent. Præterea quod captis duabus triremibus, quarum vna fuisset Corinthia, altera ex Andro, vectores omnes de rupe præcipites egissent. Erat autem dux Atheniensium Philocles, qui hoc modo animos eorum deprauarat. Posteaquam & alia multa in medium adlata fuissent, visum est, vt captiu omnes, quotquot Athenienses essent, vno Adimanto excepto, interficerentur. Nam is solus decreto conceionis de amputandis manibus intercesserat, atque etiam a nonnullis infimulatus fuit, quasi naues hostibus prodidisset. Lysander Philoclem, qui Andrios & Corinthios præcipio interemerat, prius interrogatum, quid supplicij meritis esset, qui primus auctor violatarum aduersus Græcos æquitatis legum exstitisset, morte multauit. Rebus deinde Lampfaci constitutis, Byzantium & Chalcedonem nauigat. Ab iis admissus est, impetrato, vt Atheniensium præsidarij fide data dimitterentur. Tum illi, qui Byzantium Alcibiadi prodiderant, in Pontum se fuga receper; postea vero Athenas, vbi ciues facti sunt. Lysander autem præsidarios Atheniensium, atque alios, quoscumque alicubi reperiret Athe-

λαμβάνει δὲ οὐβαν-
 εὐος ἀιχμαλώτους περιελάσας
 ἀνδρας μετὰ τῶν στρατι-
 ωτῶν. Plut. Lys. p. 803.
 Sequor le-
 tionem Plut. Alcib. p. 386. οὐδὲ
 marginis, μόνος τῶν τῶν τῶν
 μετὰ Κόνιανος. αἱ δ' ἄλλα μικροί
 ἀπολύεσθαι διακρίων ἀπὸ τῶν
 ὅσων ἀιχμαλώτων τῶν δ' ἀνδρῶν τῶν
 ἰερακίδας ἐλὼν ζῶντας ἀπέσφαξεν
 οὐβανδρος.
 Plut. Lysand. p. 803. Alcib. p.
 387. Diad. 13. p. 389. A.
 Lysander "μετὰ αὐτῶν ἢ κατὰ
 bello finem ἀγῶν. p. 803. Plut.
 imponit, Lysand.
 uictus ad " Plut. Alcib. p. 385.
 Agostotamos homi-
 nibus.
 Athenien-
 ses accisisti
 interficimur.
 Plut. Lysand. p. 801. v. ad Sui-
 Plut. Alcib. p. 385. ὁ δ' Ἀλκι-
 βιάδης ὑπονοήσας ἢ καὶ προδο-
 τῆς ἐν αὐτοῖς ἀπὸ τῶν. cum eos
 sortatus fuisset ut septem recep-
 rent. vid. sup.
 responsum ἔσπευσε τὸς ἀθῆ-
 ῶν. Plut. Lysand.
 800. p. 805.
 Lysander Plut. Lysand. p. 805.
 astutia.

καὶ τὰ πλοῖα εἶργε τῷ εἰσῶλου. οἱ δὲ ἀθλιωταῖοι πολιορκουμένοι καὶ γῆν καὶ κατὰ θάλατταν, ἢ πόρῳ τί χρῆ ποιεῖν, οὔτε νεῶν οὔτε συμμάχων ἀδύοις ὄντων, οὔτε οἴτου. ἐνόμιζον δὲ ἑσθέρμιαν εἶναι σωτηρίαν, εἰ μὴ παθεῖν, ἀοὺ Ἰμφορούμῳ ἐποίησαν, ἀλλὰ εἴτε ἤθεριν ἢ δίκῳ ἀνδρῶν μικροπολίτας, οὔδ' ὅτι μὴ αἰτία ἕτερα, ἢ ὅτι ἐκείνοις συμμαχίῳ. ἀφ' αὐτῶν τῶν ἀπίμοις ὀπιτίμοις ποιήσαντες, ἐκαρτέρω καὶ ἀποδησόντων ἐν τῇ πόλει λιμῶ πολλῶν, οὐ διελέγοντο πρὸς Βαλαργῆς. ἐπεὶ δὲ πῶντελῶς ἦδη ὁ σῆτος ὀπιτελεῖται, ἐπέμψαν πρέσβεις πρὸς Ἀγιν, βουλόμῳι ζύμμαχοι εἶ) λακεδαμονίοις, ἔχοντες τὰ τεῖχη καὶ τὸν πύργον, καὶ ὅτι τῶν ζυμῶν ποιῆσαι. ὁ δὲ ἀδύοις ἐς λακεδαμόνα ἐκέλευεν ἵεναι. οὐ γὰρ εἶναι κύριος αὐτός. ἐπεὶ δὲ ἀπήγειλαν οἱ πρέσβεις αὐτῶν τοῖς ἀθλιωταῖοις, ἐπέμψαν ἀδύοις ἐς λακεδαμόνα. οἱ δὲ, ἐπεὶ ἦσαν ἐν σελλάσια, πλησίον τῆς λακωνικῆς, καὶ ἐπύθοντο αὐτῶν οἱ ἔφοροι ἀέλερον, οἷα οἱ ἄφ' ἑαυτῶν Ἀγιν, αὐτόθεν ἀδύοις ἐκέλευον ἀπέναι, καὶ εἶπιδόνται εἰρήνης, καὶ λιον ἢ κειν βουλοσάμῳοι. οἱ δὲ πρέσβεις ἐπεὶ ἦχον οἷαδε, καὶ ἀπήγειλαν αὐτῶν ἐς τὴν πόλιν, ἀθυμία ἐνέπεσε πᾶσιν. ὄντο γὰρ ἀνδραποδιῶσασα, καὶ, ἕως ἀπὲμψωσιν ἕτεροις πρέσβεις, πολλοῖς τῶν λιμῶ ἀπολεῖσασα. πρὸς δὲ τῶν τῶν τῆς καθαιρέσεως ἑσθέρμις ἠβούλετο ζυμβουλοῦσιν. Ἀχέστρατος γὰρ εἰπὼν ἐν τῇ βουλή, λακεδαμονίοις κράτιστον εἶναι ἐφ' οἷς πρὸς ἐκαλοῦτο εἰρήνῳ ποιῆσασα, ἐδέσθ. πρὸς ἐκαλοῦτο δὲ τῶν μακρῶν τευχῶν ὅτι δέκα σταδίους καθελεῖν ἑκάτερον. ἐγῆστο δὲ ψήφισμα μὴ δέξασασα πρὸς τῶν συμβουλοῦσιν. τοῖστων δὲ ὄντων, Θεραμῶν ἐν ἐκκλησία εἶπεν ὅτι, εἰ βούλονται αὐτὸν πέμψαι πρὸς τὸν Λύσανδρον, εἰδὼς ἢ εἰ λακεδαμονίους πότερον ἔξανδραποδίσασα τὴν πόλιν βουλόμῳι * ἀέχοισι πρὸς τῶν τῶν, ἢ πῆσεως ἐνέκα. πέμψεις δὲ διέτελε πρὸς Λυσάνδρον ἢ εἰς μῆνας καὶ πλείω, ὀπιτηρῶν ὅποτε ἀθηναῖοι ἐμελλον, ἀφ' ὅτι πῆσεως πῆσασα, ὅ, πῆσας λέγει ὁμολοσῆσασα. ἐπεὶ δὲ ἦκε τῶν τευχῶν μῆνι, ἀπήγειλεν ἐν ἐκ-

aditum, ne qua navis accederet, intercludit. Athenienses terra marique obsessi, quum neque classem, neque socios, neque frumentum haberent; quid facerent, ambigebant. Nullā sibi reliquam esse salutem arbitrabantur, omninoque vicissim petienda, quæ ipsi non illatas iniurias puniendi studio, sed mera petulencia aduersus humilium oppidorum incolas, alia nulla de causa designassent; quam quod Lacedæmoniorum societate continerentur. Quapropter in pristinum honoris statum repositis iis, qui notati ignominia fuerant, obsidionem tolerabant. Quumque multi in vrbe fame perirent, nulla tamen de compositione facta mentio. Posteaquam vero frumentum omne prorsus iam defecisset, ad Agin legatos mittunt, ac velle se Lacedæmoniorum socios esse significant, solosque muros vrbis cum Piræco retinere, atque his condicionibus fœdus icere. Iubet ille legatos Lacedæmonem pergere. Nam esse sua rem in potestate negabat. Ea verba quum Atheniensibus legati renuntiassent, Lacedæmonem eos misere. Selasiam quum peruenissent, haud procul a Laconica, auditaque ab Ephoris ipsorum esset oratio, illi consentanea, qua prius apud Agin vsi fuerant: abire eos iusserunt, ac si quidem pacis egerent, re melius deliberata reuerti. Legati domum profecti, quum hæc suis exposuissent: mirifice omnes perturbari: putare futurum, vt in seruitutem redigerentur: ac si maxime legatos alios mitterent, multos ciues interea fame perituros. Qui ferendum suaderet, vt ab hoste muri diruerentur, erat. Nam Archestratus, quum dixisset in senatu, e reipublicæ commodo maxime futurum, si cum Lacedæmoniis pacem facerent iis condicionibus, quas ipsi obtulissent: coniectus in vincula fuerat. Volebant autem illi muros longos ad stadia decem vtrimque dirui. De quo ne cui deinceps in medium suadendi causa quidquam adferre liceret, decreto sancitum erat. Hic quum rerum status esset, dixit in concione Theramenes, si ablegare se ad Lylandrum & Lacedæmonios velint, reuersurum re explorata, num idcirco in sententia de murorum demolitione persistet, quod velint urbem euertere; an vero fidei causa. Missus a suis, vltra menses tres apud Lylandrum est commoratus, id tempus obseruans, quo Athenienses ob frumenti defectum iis ad sensuri essent, quæ dicerentur. Mense quarto quum rediisset, in concio-

Therame-
nis astutia
in frange-
da iurym
pertina-
cia.

ἐκατέρου

λύσαν-
δρον καὶ
λακεδα-
μονίους, εἰ-
δὼς ἢ εἰς
πότερον
* αἰτέ-
χουσι

ne renuntiat, haftenus ab Lyfandro deten-
tum se fuisse: iam vero mandari sibi, vt La-
cedæmonem proficisceretur. Non enim
id, quod peteretur, in sua; sed Ephorum
esse potestate. Post hæc ipse, cum x aliis,
vt Lacedæmonem plena cum potestate
legatus iret, deligitur. At Lyfander ad E-
phoros inter ceteros Lacedæmonios Ari-
stotelem Atheniensem exsulem mittit, qui
eos certiores faceret, se respondisse The-
rameni, Ephoros pacis ac belli arbitros ef-
fe. Posteaquam Theramenes ac legati re-
liqui Sellasiam venissent, interrogati, qui-
bus cum mandatis adessent; plena se cum
potestate missos aiunt, vt de pace agant.

Corinthio-
rum & The-
banorum
sententia
non satis
clemens.

Lacedæ-
moniorum
moderatio.

Pacis con-
ditiones.

Plut. Lyfand. p.
807.

Tum arcessi eos Ephori iubent. Quum ac-
cessissent, concione coacta, præcipue Co-
rinthij ac Thebani, ac præter hos alij Græ-
ci non pauci, fœdus cum Atheniensibus
incundum negabant, sed funditus euer-
tendos esse. Lacedæmonij respondebant,
minime se Græci nominis urbem euerfu-
ros, quæ in maximis Græciæ periculis o-
peram inprimis vtilem nauasset. Itaque
pacem faciebant iis condicionibus, vt mu-
ri longi, & Piræus, diruerentur: naues,
exceptis x i i, omnes traderent: exsules
reducerent: eundem cum Lacedæmoniis
amicum vel hostem existimarent: eos-
dem mari ac terra sequerentur, quocumq;
tamdem duceret. Has condiciones Thera-
menes cum iis, qui ipsi adiuncti in legatio-
ne fuerant, Athenas perfert. Urbem quum
ingrederentur, magna se hominum tur-
ba circumfundebat; metuentium, ne re in-
fecta reuerterentur. Nec enim dilatio-
nem res patiebatur, propter eorum multi-
tudinem, qui fame extinguebantur. Pos-
tridie legati exponunt, quibus condicio-
nibus pax a Lacedæmoniis esset impetra-
ta. Simul suadebat primus inter eos The-
ramenes, parendum Lacedæmoniis esse,
murosque diruendos. Quum autem non-
nulli quidem aduersarentur, sed multo

Plut. Lyfand. p. 808. ὁ Λύσανδρος πολλὰς μὲν ἐξ ἑστέρας με-
τακρίματας ἐν Ἀθήναις, ἁπλοῦς δὲ, ὡς ἐν τῷ Ἀθηναίῳ
στρατοπέδῳ, τὰ τεῖχος δέδωκε,
καὶ ἐπέσειπεν ὅτι τὰς οὐρανοῦ
ἰριόρους κατὰ τὴν ἀγέλην
πρὸς τὸν οὐρανὸν ἔστειλεν ἰριό-
νους καὶ πρὸς τὸν οὐρανὸν ἔστειλεν
ἰριόρους.

Plut. Lyfand. p. 807. Λύσανδρος παρελάβετο τὰ τεῖχη τῶν
Ἀθηναίων ἐπὶ τῇ ἐπιπέδῳ
τῆς μεσοστερίας, καὶ τὸν
ἦν τὸν ἐν Σαλαμῖνι ναυ-
μαχίαν ἀνίστατον τὸν Βαρ-
ζαρον.

plures sententiam ipsius comprobarent:
decreto sancitur, pacem hanc accipien-
dam esse. Secundum hæc in Piræeum Ly-
fander nauigat, & reducuntur exsules,
muriq; ad tibicinarum cantum magno
cum hominum studio diruuntur, qui
hunc diem libertati Græciæ initium de-
dissent putarent. Hic fuit eius anni exitus,
cuius in medio Dionysius, Hermocra-
tis filius, Syracusanus, regnum arri-
puit: quum prius Karthaginenses prælio
quidem illi ab Syracusanis victi essent,

Α κλησία, ὅτι αὐτὸν Λύσανδρος, τῶος μὲν κα-
τέχευε, εἶτα κελύει ἐς λακεδαίμονα ἵεναι. οὐ
γὰρ εἶ κέρως ὦν ἐρωτῶτο ὑπὸ αὐτῷ, ἀλ-
λα τὸς ἐφόρους. μετὰ ταῦτα ἠρέθη πρε-
σβυτῆς ἐς λακεδαίμονα αὐτοκράτωρ δέκα-
τος αὐτός. Λύσανδρος δὲ τοῖς ἐφόροις ἐπέμ-
ψεν ἀγγελιώτα μετ' ἄλλων λακεδαμονίων
Αριστοτέλιω Φυγάδα, ἀδελφῶν ὄντα, ὅτι
ἀποκρίνατο Θεραμῆς, ἥ κείνους κέρως εἶ-
και εἰρήνης καὶ πολέμου. Θεραμῆς δὲ, καὶ
οἱ ἄλλοι πρέσβεις, ἐπεὶ ἦσαν ἐν σελλασία,
ἐρωτῶμενοι ὅτι τῆν λόγῳ ἤκουον, εἶπον ὅτι
αὐτοκράτορες πρὸς εἰρήνης. μετὰ ταῦτα οἱ ἐ-
φοροὶ καλεῖν ἤκελθον. ἐπεὶ δὲ ἦκον, ἐκ-
κλησίαν ἐποίησαν, ἐν ἣ ἀντέλεγον κέρως οἱ
καὶ Θεραμῶι μάλιτα, πολλοὶ δὲ καὶ ἄλλοι τῶν
ἐλλήνων, μὴ σπένδεσθαι ἀδελφάοις, ἀλλ'
ἔξαρτεῖν. λακεδαμονιοὶ δὲ οὐκ ἔφασαν πό-
λιν ἐλλήνιδα ἀδραποδεῖν, μέγα ἀγαθὸν
εἰρηασμῶν ἐν τοῖς μεγίστοις κινδύοις γε-
νομένων τῆ ἐλλάδι. ἀλλ' ἐποιούτω εἰρήνην,
ἐφ' ᾗ τὰ τε μακρὰ τεῖχη καὶ τὸν πύργον
κατελόντας, καὶ τὰς ναῦς πλὴν δώδεκα πα-
ραδοῦντας, καὶ τὸς φυγάδας ἡ κατὰ ξαντας, καὶ τὸν
αὐτὸν ἐρηρὸν καὶ φίλον νομίζοντας, λακε-
δαμονίοις ἐπεσθαι καὶ κτ' ἔλθω καὶ κατὰ τὰ
λατῆαν, ὅποι αὐτῶν ἦν. Θεραμῆς δὲ καὶ
οἱ σὺν αὐτῷ πρέσβεις ἐπὶ πρέσβειστο ταῦτα
ἐς τὰς ἀδελφάς. εἰσιόντας δὲ αὐτοῖς ὄχλος πε-
σειχεῖτο πολὺς, φοβούμενοι μὴ ἀπορακτοὶ
ἦναι. οὐ γὰρ ἐπὶ ἐνεχρῆν ἡ μέλειν. ἀλλ' ἔτι
ἡ πλῆθος τῶν ἀπολλυμένων τῶν λιμῶ. τῆ
δὲ ὑπεράμα ἀπήγερον οἱ πρέσβεις ἐφ' οἷς οἱ
λακεδαμονιοὶ ποιοῖντο τὴν εἰρήνην. πρὸς
τὴν δὲ αὐτῶ Θεραμῆς, λέγων ὡς χρὴ πεί-
θεσθαι λακεδαμονίοις, καὶ τὰ τεῖχη πείθει-
σθαι. αὐτῶ πόντων δὲ ἕκαστον αὐτῶ, πολλῶ δὲ πλὴ-
νων ἔμπεσσαντων, ἔδωκε δὲ χεσθαι τὴν εἰ-
ρήνην. μὲν δὲ ταῦτα Λύσανδρος τε καὶ τὸ πλὴν
ἐς τὸ πύργον, καὶ οἱ φυγάδες κατήεσαν, καὶ
ἐπὶ τὰ τεῖχη κατέσκαπτον ὑπὸ αὐλητεῖδων πολ-
λῶν πρὸς θυμῶν, νομίζοντας ἐκείνῳ τῆ ἡμέρῃ
τῆ ἐλλάδι πρῶτον ἔλθεσθαι, καὶ ὁ οὐρανοῦς
ἐληγν, ἐν ᾗ μεσσητι Διονύσιος ὁ Ερμωκράτης
συρακούσιος ἐτυράνησε, μάχη μὲν πρὸς τε-
ρον ἠτήντων ὑπὸ συρακυσίων καρχηδονίων,
αὐτῶν

οὐκ εἶναι

οὐκ εἶναι
αὐτοῖς
ἐπὶ

μέντοι

αὐτῶν

ἀποδύει δὲ σίτη ἐλόντων ἀκράδιστα, ἐκλι-
 πόντων τῶν σικελιωτῶν πρὸς τὴν πόλιν. τὰ δὲ ἐ-
 πιόντι ἐτά, ἐν ᾧ ἡ Ὀλυμπιάς, ἢ ὁ σάββαν ἐ-
 νίκα Κροκίνας θετταλός, † Εὐδίου ἐν ἀπάρ-
 τη ἐφορβόντος, Πυθοδώρου δὲ ἐν ἀπύλαις
 δέχοντος, ὃν ἀπύλαι, ὅτι ἐν ὀλιγάρχια ἡ-
 ρέτη, ὅσκι ὀνομάζουσι. ἀλλ' ἀνάρχια τ' ἐ-
 νιαυτὸν καλοῦσιν. ἐγύρετο δὲ αὐτὴ ἡ ὀλιγάρ-
 χια ὡδε. ἔδοξε τὰς δὴ μὴ τετάρκισιν ἀνδρας
 ἐλέσθαι, οἱ τὸς πατερίους νόμους ἐξήρασαν.
 σι, καθ' οἷς πολιτῶσι. καὶ ἡρέθησαν οὗτοι,
 Πολυάρχης, Κερίπας, Μιλοβίος, Ἰππό-
 λοχος, Εὐκλείδης, Ἰέρων, Μιησίλοχος, Χρέ-
 μων, Θεραμύνης, Αρεσίπας, Διοκλῆς, Φαι-
 δρίας, Χαίρελεως, Ἀναίπιος, Πείσιων, Σοφο-
 κλῆς, Ερατοθένης, Χαρικλῆς, Ονομα-
 κλῆς, Θεόγνης, Αἰσχίνης, Θεογῆνης, Κλεο-
 μήδης, Ερασίφρατος, Φεΐδων, Δρακοντί-
 δης, Εὐμάθης, Αριστοτέλης, Ἰππομάχος,
 Μιησιθεΐδης. τῶν δὲ τετρακόντων, ἀπέ-
 πλε Λύσανδρος πρὸς σάμον. Ἄγρις δὲ ἐκ
 τῆς δεκελείας ἀπαγαγὼν τὸ πλεον γράττω-
 μα, διέλυσε καὶ πόλιν ἐκάστω. καὶ δὲ τῶ-
 τον τὸν χειρὸν πρὸς ἡλίου ἐκλείψιν Λυκόφρων
 ὁ Φεραῖος, βουλόμηνος δὲ ἔξαι ὅλης τῆς θετ-
 ταλίας, τὸς ἐναυτιοῦ μὲν αὐτὰ τῶν θετ-
 ταλῶν λαριστάμοις τε καὶ ἄλλοις ἐνίκησε μά-
 χη, καὶ πολλοὺς ἀπέκτεινε. ἐν δὲ τὰς αὐ-
 τὰς χρόνῳ καὶ Διονυσίου ὁ συρακούσιος τῶ-
 ραντος, μάχη ἠτήθη ἐπὶ καρχηδονίων,
 † γέλλαι καὶ καμῖναι ἀπώλεσε. μετ' ὀλίγον
 δὲ καὶ λεοντῖνοι συρακούσιος ἐνωικιστῶτες,
 ἀπέστησαν ἐς τὴν αὐτῶν πόλιν ἀπὸ Διονυσίου
 καὶ συρακούσιων. τὸ δὲ ἀρχεῖμα δὲ καὶ οἱ συ-
 ρακούσιοι ἰπώεις ἔπειτα Διονυσίῳ ἐς κατάρτιον
 ἀπεσάλησαν. οἱ δὲ σάμοιοι, πολιτοκρούμενοι ὑ-
 πὸ Λυσάνδρου πρῶτον, ἐπεὶ βυβλοκρούμενοι αὐ-
 τῶν πορρωτὸν ὀμολογῆν, πρὸς ἀλλήν ἡδὴ
 ἐμελλεν ὁ Λύσανδρος, ὀμολογῆσαν ἐν ἰμάτιον
 ἔχων ἑκάστω ἀπείνα τῶν ἐλευθέρων, τὰ δὲ ἄλ-
 λα πρὸς ἀδ' ἔναί καὶ ἔτι δὲ ἔληθον. Λύσανδρος
 δὲ τοῖς δέχοις πολιτῶν πρὸς ἀδ' ἐς τὴν πό-
 λιν καὶ τὰ ἐνόητα πρῶτα, καὶ δέκα δέχοντες
 καταστήσας † φρουροὺς, ἀφῆκε δὲ τῶν ἐπι-
 μάχων ναυτικὸν καὶ πόλεις. ταῖς δὲ λακωνι-
 κῶν ναυτικὸν ἀπέπλεον ἐς λακεδαίμονα, ἀπάγων
 τὰ τε τῶν ἀγχιμαλώτων νεῶν ἀκρωτήρια.

Aged Agrigentum tamen, annonæ inopia
 desertam a Siculis, cepissent. Anno se-
 quente, in quem incidit Olympias ea, qua
 Crocinas Thessalus in stadio victoriam
 adeptus est, Ephori magistratum apud
 Spartam Eudicus gerebat, Archontis a-
 pud Athenienses Pythodorus, quem illi,
 quod lectus tempore dominatus paucorum
 fuerit, plane non recensent; sed an-
 num illum † Anarchiam vocant. Ceterum
 paucorum ille dominatus hunc ortum
 habuit. Visum fuit populis, deligen-
 dos esse viros xxx, qui leges patrias con-
 scriberent, secundum quas in republica
 viuendum deinceps esset. Delecti fue-
 re Polyarches, Critias, Melobius, Hip-
 polochus, Euclides, Hiero, Mnesilochus,
 Chremo, Theramenes, Aresias, Diocles,
 Phædria, Charelaus, Anætius, Pison, So-
 phocles, Eratosthenes, Charicles, Ono-
 macles, Theognis, Æschines, Theoge-
 nes, Cleomedes, Erasistratus, Phidon,
 Dracontides, Eumathes, Aristoteles, Hip-
 pomachus, Mnesithides. Hæc quum ac-
 ta fuissent, Samum Lysander cum classe
 discedit: Agis autem pedestres copias ab-
 ductas Decelea dimisit, facta potestate sin-
 gulis ad suos reuertendi. Eodem tempore
 circa defectum solis Lycophron Pheræus,
 quum Thessaliæ totius adfectaret impe-
 rium; aduersantes conatui suo Thessalos
 quosdam, in quibus & Larissæi & alij non-
 nulli erant, multis interfectis prælio vicit.
 Præterea Dionysius tyrannus Syracusa-
 nus a Karthaginensibus pugna victus, Ge-
 lam & Camarinam amisit. Neque mul-
 to post Leontini, qui Syracusis habita-
 bant, defectione a Dionysio & Syracu-
 sanis facta, suum in oppidum recesserunt:
 & Syracusani equites confestim Catanam
 a Dionysio missi sunt. Samij vero, quum
 vndique a Lysandro obsidione premeren-
 tur, quod iam copias admoturus muris
 Lysander esset id temporis, quo primum
 de deditioe consultabant: ita tandem
 se dedunt, vt liberis hominibus singulis
 cum vna veste discedendi facultas esset,
 reliqua ipsi traderent. Atq; ita illi tunc op-
 pido excesserunt. Lysander ciuibus pristi-
 nis oppido, & vniuersis in eo rebus traditis,
 ac decem præfectis custodiae causa con-
 stitutis, sociorum nauales copias singulas
 ad suos remisit: Laconica vero cum classe
 Lacedæmonem nauigauit, quum & detra-
 cta captis nauibus spolia secum aucheret,

Olymp. 94. an. 1.
 Hoc est, statum ius-
 lem reip.
 in quo nul-
 li magi-
 stratus
 fuerint.
 Triginta
 tyrannorum
 nomina.
 Lysandrum in urbe
 30. in Piræo ptores
 constituisse ait Plut.
 Lysand. p. 808.

Samiorum Plut. Lysand. p.
 deditio. 806.

& abductas e Piræco triremes, exceptis XII, & coronas, quibus ipse peculiariter a ciuitatibus donatus fuerat, & argenti talenta CCCCXX, quæ superabant e tributis, quæ ad bellum hoc ei Cyrus adsignauerat: quidquid aliud denique bello adquisiuerat. Hæc vniuersa Lacedæmonii tradidit sub ætatis finem qua post XXVIII annum, sextumque mensẽ, bello finis est impositus. His annis Ephori, qui quidem numerantur, hi fuere. Primus Æneſias, quo magistratum gerente bellum cepit, anno XV post pactas annorum XXX indutias, quum Eubœa capta fuisset. Eum hi sequuti sunt: Brasidas, Isanor, Softridas, Exarchus, Ageſistratus, Angenidas, Onomacles, Zeuxippus, Pityas, Plistolas, Clinomachus, Ilarchus, Leon, * Charidas, Pateſiadas, Cleoſthenes, Lycarius, Eperatus, Onomantius, Alexippidas, Miſgolaidas, Iſias, Aracus, Euarchippus, Pantacles, Pityas, Archytas, Eudicus: quo munus hoc gerente Lyſander, rebusiis, quas diximus, geſtis, in patriam cum claſſe rediit. Ceterum Athenis Trigintauiſi ſtatim lecti fuere, poſteaquam muri longi & Piræci mœnia fuiſſent diruta. Verum ad hoc delecti, vt leges conſcriberent, ſecundum quas adminiſtraretur reſpublica, dilata ſemper in aliud tempus earum promulgatione, ſenatum magiſtratusque ceteros arbitratu ſuo conſtituebant. Deinde ante omnia quos in ſtatu reipublicæ populari ex iniuſtis aliorum accuſationibus ſe aluiſſe conſtabat apud omnes, & qui optimo ac honeſtiſſimo cuique graues erant: eos comprehenſos capitis arceſſebant. Atque hoſtum Senatus magna cum voluptate damnabat, tum alij, qui minime ſibi flagitiorum cuiusmodi conſcij eſſent, id haudquam moleſte ferebant. Verum poſtea, quam conſultare ceperunt, quo pacto pro ſua libidine gerere rempublicam poſſent: primum Æſchine & Ariſtotele Lacedæmonem miſſis, Lyſandro perſuaſerunt, daret iſtis operam vt præſidarij mitterentur, donec improbis e reſpublica ſublatis ciuibus, eam recte conſtituere poſſent. Policentur etiam, ſe hoſ alere ſumtu ſuo velle. Lyſander eis ad quietem perfecit, vt Callibius præfectus cum præſidariis ad eos mitteretur. Tũ illi accepto præſidio Callibium omni cultu demulcebant, quo laudaret vniuerſa, quæ iſti agerent. præterea mittente Callibio cum iſtis præſidioſον παση δεσπεία, ως πάντα επαγοίη, α

α και τας εν τω περαιωει τεληρεις, πηλυ δα δεκα, και τεφαιους ος τω τω πολων εν λαμβανε δωρα ιδια, και δευρειου τετα κοςια και εδοδομηχο τα ταλαινα, α περ ενοντο τω φων, ες αυτα Κυρος παρεδ εζεν ες τ πολων, και ει τι αλλο περ εκτησατο εν τα πολων. Ταυτα δη πρτα λακεδαμονιοις απεδωκε, τελο τωντος ε ηρεσι, ες ο ο εξαμυλος και οκτω και ειχον εν τη τα πολων ετελοτα, εν ος εφοροι εριθυμυμοι οιδε Βεγροντο. Αινησιος περτος, εφ ε ηρξατο ο πολωμος, πεμπη και δεκατω ετα τω μετ εβοιαις αλωσιν τριακονταετιδων αποδων. με δε τωπν, οιδε Βρασιδαις, Ισανωρ, Σωφρατιδαις, Εξαρχος, Αγησιφρατος, Αγησιδαις, Ονομακλεις, Ζευξιππος, Πιτυας, Πλεισολαις, Κληνομαχος, Ιλαρχος, Λεων, τ Χαμ και ειειδαις, Πατησιδαις, Κλεοθεις, Λυκαι και ειειος, Επηρατος, Ονομαντιος, Αλεξιππιδαις, Μισογλαιδαις, Ισιαις, Αρακος, Ευαρχιππος, Παντακλεις, Πιτυας, Αρχιτας, Ευδικος εφ ου Λυσανδρος περαξας τα ειρημεινα, οκα δε κατεαλωσεν. οι τ τριακοντα ηρεθησαν μεν, επει ταχιστα τα μακρα τειχη και τα περ τ περαιω και ηρηθη αιρεθει. Ιες δε εφ ωλε ζυθραφαι νομος, και ες ινας πολυιδουσινο, τες μεν αι εμελλον ζυθραφν τε και αποδεκνωαι βαλιω τ, και τας δηαις δεχραις κατεσησαν, ως εδοκα αλβις. επτα περτον μεν ες πρτες ηδεσαν εν τη δημοκρατια D απο συκοφαντιας ζωντας, και τως και ος και αγαθοις βαρβς οντας, συλλαμβανοντες υπηρον θανάτω και ητεβουλη ηδεως αυτω και τεηφίζετο, οι τε αλλοι οσοι ζωνηδεσαν εαυτοις μη οίτες οιετοι, εδδεν ηρποντο. επει δε ηρξατο βαλθεοσαι, οπως αν δεξειν αλβις τη πολη χηνα εσπως βελουνο, εν τες περτον μεν πεμφαντες ες λακεδαμονα Αιχιλιω τε και Αριστοτελιω, επησαν Λυσανδρον φερουσι σφισι ζυμπεραξαι ελθειν, εως δη τες Ε πονηρες εν ποδων ποιησαι μηνοι, και ασησαι το τ πολυιειαι. ερεφν δι αυτοι υπηροντο. ο δε, περ αεις, τες τε φερουσι και Κλησιοι δεμοσην ζυμπεραξεν αλβις πεμφθιλωαι. οι δι επει τ φερουσαι ελαβον, τ μεν Κλησιον εταραπαιον εν τω περαιωει, τ δε φερουαν, τες τ ζυμπεσιντος ζυμπεαι αλβις, πντες

Finis belli Peloponnesiaci.
Nomina Ephorum tempore belli.

Al Chari-
les,

Res a Tri-
gintauiſi
geſte, pri-
mum lau-
dabiles.

Plutarch.
Lyſand.
p. 808.
poſtea Lyſander a Bar-
nabarq accuſatus ad
Ammonis oraculum
abiit. Plut. Lyſand.
p. 812. 813.

Initium
tyrannidis
Triginta-
uiriſum.

αλβις,

αὐτοῖς, οἳ ἐβούλοντο ξυμελάμβανον, οὐκ ἔπι
 τὸς πονηροὺς τε καὶ ὀλίγου ἀξίους, ἀλλ' ἠ-
 δη οὓς ἐνόμιζον ἥκιστα μὴ παρωθουμένους
 ἀνέχεσθαι, ἀντιπαρῆναι δέ τι βῆτι χερσῶ-
 νας, πλείους αὖ τὸς ξυμελόντας λαμβά-
 νειν. τῶ μὲν οὖν παρῆναι χεῖρας ὁ Κριτίας
 τῶ Θεραμένη ὁμογνώμων τε, καὶ φίλος
 ἦν. ἐπεὶ δὲ αὐτὸς μὲν παρῆναι ἦν ὅτι ὁ
 πολλοὺς ἀποκτείναι, αἴτε καὶ φυγῶν ἀπὸ τῆ
 δήμου, ὁ δὲ Θεραμένης ἀντέκωπε, λέγων
 ὅτι οὐκ εἰκὸς εἶη θανατοῦ, εἴ τις ἐπιμαῖτο ὑ-
 πό τῆ δήμου, τὸς δὲ καλοῖς καὶ ἀγαθοῖς μη-
 δὲν κακῶν εἰργάζετο. ἐπεὶ καὶ ἐγὼ, ἔφη, καὶ
 σὺ πολλά δὴ τῶ δέεσκεν ἕνεκα τῆ πόλεως καὶ
 εἰ πολεμῶ καὶ ἐπαρῆναι. ὁ δὲ (ἐπι γὰρ οἰ-
 κείως ἐχρῆτο τῶ Θεραμένη) ἀντέλεγει, ὅ-
 τι οὐκ ἐγγυωσθῆναι πῶς πλεοικτείν βουλομέ-
 νοις μὴ οὐκ ἐκποδῶν ποιείσθαι τὸς ἰκανῶ-
 τά τὸς ἀφαικνύειν. εἰ δὲ ὅτι τειάκοντα ἐς-
 μὲν, καὶ οὐχ εἷς, ἠπτόν τι οἶς, ὡς παρ τρεαν-
 νίδος, ταύτης τῆς δέχης χεῖρας βῆτι μελεῖ-
 σθαι, ἀπὸ τῆς. ἐπεὶ δὲ ἀποθνησκόντων πολ-
 λαὶ καὶ ἀδίκως, πολλοὶ δὴλοι ἦσαν ξυμει-
 μένοι τε καὶ θαυμάζοντες, τί ἔσοιτο ἡ πολι-
 τεία, πάλιν ἐλεγει ὁ Θεραμένης, ὅτι, εἰ μὴ
 ἦς κρινωνοὺς ἰκανῶς λήψοιτο τῶ παρῆναι,
 ἀδυνάτων ἔσοιτο πῶ ὀλιγαρχίαν ἀφαικνύειν.
 ὅκ τὸς τῶ μὲν Κριτίας καὶ οἱ ἄλλοι [οἶον
 τῶ * τειάκοντα, ἠδὲ φοβούμενοι, καὶ οὐχ
 ἠκιστα τῶ Θεραμένη, μὴ τῶ συρρήσαν παρῆς
 αὐτὸν οἱ πολῖται, καταλέγουσι τειαλίους τὸς
 μετέξοντας δὴ τῶ παρῆναι. ὁ δὲ αὖ Θε-
 ραμένης καὶ παρῆς ταῦτα ἐλεγει, ὅτι ἀπο-
 πον δοκίμη αὐτῶ εἶ), ὁ παρῆναι μὲν βουλο-
 μένους τὸς βελπίστους τῶ πολιτῶ κρινωνῶς
 ποιήσασθαι, τειαλίους τῶ... ὡς παρ τὸν
 ἀριθμὸν τῶτον ἔχοντά ἕνα * ἀνάγκη καλοῦς
 καὶ ἀγαθοῦς εἶ), καὶ οὐτ' ἐξω τῶτων σπου-
 δάτους, οὐτ' ἀπὸς τῶτων πονηροῦς οἶον τε
 εἰρημέσθαι. ἐπαρῆναι δὲ ἔφη, ὅρα ἐγὼ γε δύο
 ὑμᾶς τὰ ἐναπιώτα παρῆναι, βιάσαι
 τε πῶ δέχην, καὶ ἠπτονα τῶ δέχην
 κατασκαδαζόμενος. ὁ μὲν ταῦτ' ἐλεγει. οἱ
 δὲ ἐξέτασιν ποιήσαντες τῶ μὲν τειαλίων, ἐν
 τῶ ἀρῆναι, τῶ δὲ ἐξω τῶ καταλόγου δῆλων,
 ἀλλαχού, ἐπέτα κελύσαιτες ὅτι τὰ ὅπλα.

A fidiarios, quoscumque vellent compre-
 hendebant, non iam tantum improbos, &
 nullius existimationis homines: sed illos
 etiam, quos minime laturos ipsorum vio-
 lentas contra se actiones, eisque obviam i-
 turos, & hominum ad se confluentium
 copias maximas habituros existimarent.
 Erat initio Critias in eadem cum Thera-
 mene sententia, & amicitiam inter se cole-
 bant. Sed postea, quam præceptum ad com-
 plurium e populo cades esse cepit, quippe
 qui aliquando a populo multatus exilio
 fuisset: opposuit ei se Theramenes, quum
 B diceret, haudquaquam par esse illos inter-
 imi, qui apud populum in honore essent,
 & optimos quosque nulla re læderent.
 Nam & ego, ait, & tu multa tum diximus,
 tum fecimus, ut gratiam apud populum
 iniremus. At ille, dum adhuc Therame-
 ne familiariter vteretur, sic ei responde-
 bat; ut fieri non posse diceret, quin illi,
 qui esse loco supra ceteros meliore velint,
 maxime tollant eos e medio, quotquot ad
 impediendam ipsorum potestatem pluri-
 mum virium haberent. Quod si propter
 C ea, quia non vnus, sed xxx numero simus,
 minus debere nos de hoc imperio sol-
 licitos esse arbitraris, atque de tyrannide:
 stultus es. Denique quum multis, & iis
 iniuste pereuntibus, multi palam se con-
 iungerent, & quid de republica futurum
 esset, mirarentur: rursus aiebat Therame-
 nes, fieri non posse, ut hic paucorum do-
 minatus perduraret, nisi si tot in societa-
 tem administrationis rerum adsciscerentur,
 quot satis esset. Tum vero Critias, &
 ceteri x x x, ab ipso etiam Theramene
 D non parum sibi metuentes, ne ciues ad
 eum confluerent; ciuium III CIO deli-
 gunt, qui gerendæ reipublicæ participes
 essent. Heic rursus aiebat Theramenes,
 absurdum sibi videri, quod quum ab ini-
 tio voluerint optimos quosque ciuium in
 societatem rerum adsciscere, * nunc III CIO
 legerint; quasi numerus hic necessita-
 tem quamdam habeat, ut hi viri boni &
 honesti sint; neque fieri possit, ut vel extra
 illos sint vlli virtute præditi, vel in eorum
 numero improbi. Deinde, ait, duo vos
 E facere video, maxime sibi inuicem aduer-
 santia. Nam & violentum imperium con-
 stituitis, & subiectorum viribus impar.
 Atque hæc quidem tum a Theramene
 dicebantur. At illi quum tria, de quibus
 diximus, ciuium millia in foro, ceteros ex-
 tra hunc numerum alibi recensuissent,
 ac deinde ut arma caperent, imperassent:

Theramene
 nis modera
 ratio.

συρρησας

καταλέ-
 ξασθαι,
 * ἀνάγκη

abeuntibus illis, mittunt præfidiarios cum
 ciuibus, qui ab ipsorum partibus stabant,
 & vniuersis adimunt arma, exceptis illis
 ΙΙΙCΙΟ. Quumque in arcem ea depor-
 tassent, in fano deponunt. His gestis, qua-
 si iam ipsis omnia pro libidine faciendi po-
 testas esset, complures inimicitiarum causa
 interimunt, nonnullos propter opes.
 Decreuerunt etiam, vt haberent, vnde
 præfidiariis stipendium soluerent, singu-
 los ex ipsis comprehendere singulos ciues
 aduenas debere; atque illis interentis, pe-
 cunias ipsorum indicandas esse. Therame-
 nem etiam hortantur, vt quemcum-
 que vellet, caperet. At ille: Non satis ho-
 nestum, inquit, esse mihi videtur, eos, qui
 se optimates profiteantur, iniustiora defi-
 gnare, quam hactenus scycophantæ con-
 fueuerint. Nam illi vitam iis relinque-
 bant, quibus extorquebant pecuniam: nos
 nihil committentes occidimus, vt opes eo-
 rum consequamur. Quo pacto non hæc i-
 psorum facinoribus omnino improbiora
 sunt? Tum illi, qui esse Theramenem ipsis
 impedimento arbitrarentur, quo minus
 id, quod luberet, facerent; insidias homi-
 ni struunt, ac priuatim alius apud alium se-
 natorem illum criminatur, quasi reipubli-
 cæ statum conuelleret. Quumq; nonnul-
 lis adulescentibus, qui præstare ipsis au-
 dacia viderentur, vt adessent cum sicis sub
 ala tectis, imperassent; Senatam cogunt.
 Vbi iam Theramenes accessisset, consur-
 gēs Critias, huiusmodi orationem habuit:
 Si quis vestrum, Senatores, interfici plu-
 res, quam expediat, arbitratur: is cogitet
 velim, vbicumque respublicæ mutentur,
 huiusmodi accidere. Præterea quamplu-
 rimos esse infestos iis necesse est, qui ad
 paucorum dominatum mutatione facta
 transierunt; partim quod hæc vrbs vna o-
 mnium, quæ Græci nominis sunt, populo-
 sissima existat: partim quod diutissime po-
 pulus hic libertatis alumnus fuerit. Nos
 autem quum ignoremus, grauem nobis ac
 vobis esse ciuilibus administrationis formam
 popularem, atq; etiam populum Lacedæ-
 moniis, qui nos conseruarunt numquam
 amicum fore, ab solis vero optimatibus
 perpetuam fidem expectandam esse: id
 circo de Lacedæmoniorum consilio rem-
 publicam hanc constituimus, & si quem
 animaduertimus paucorū dominatui ad-
 uersantem, hunc quantum possumus, e
 medio tollimus. Longe vero æquissimum
 arbitramur, eum pœnas dare, qui de no-
 bis ipsis statum hunc labefactare conetur.

Triginta
vitorum
facinora.

Salut. de mod.
usur. p. 653.

Aduersus
Therame-
nem con-
spiratio.

Αὐτὸν οὐκ εἶνοι ἀπεληλύθησαν, πέμψαντες τὸς
 φρουροὺς, καὶ τῶν πολιτῶν τὸς ὁμογενώμασ
 αὐτοῖς, τὰ ὅπλα πόρτων, πλείω τῶν τετρα-
 λίων παρείλοντο· καὶ ἀνακρομίσαντες ταῦτα
 ἐς τὴν ἀκρόπολιν, ἐκώλεσαν ἐν τῷ ναῶ. τού-
 των δὲ ἡγομῶν, ὡς δὲ ἔον ἡδη ποιεῖν αὐτοῖς ὅ, τι
 βούλοιντο, πολλοὺς μὲν ἔχθρας ἔνεκα ἀπέκτε-
 νον, πολλοὺς δὲ χρημάτων. ἔδοξε δὲ αὐτοῖς, ὅ-
 πως ἔχθραν καὶ τοῖς φρουροῖς χρημάτων διδο-
 ναί, καὶ τῶν μετόικων ἕνα ἕκαστον λαβῆν, καὶ
 αὐτοῖς μὲν ἀποκτείναι, τὰ δὲ χρημάτων αὐτῶν
 ἀποσημῆνασθαι, ἐκέλευον ὅ καὶ τὸν Θηρα-
 μῶν λαβῆν ὄντα βούλοιντο. ὁ δὲ ἀπεκρίνατο
 ἀλλ' οὐ δοκέ μοι, ἔφη, καλὸν εἶναι φάσκοντες
 βελτίστοις εἶναι, ἀδικώτεροι τῶν συκοφαντῶν
 ποιεῖν. ἐκείνοι μὲν γὰρ παρ' ὧν χρημάτων λαμ-
 βάνοιεν, ζῆν εἰὼν ἡμέρας δὲ ἀποκτενοῦντο μὴ δὲ
 ἀδικουῦσας, ἵνα χρημάτων λαμβάνωμεν. πῶς
 οὐ ταῦτα τὰ πόρτι οὐκ εἰὼν ἀδικώτεροι; οἱ
 δὲ, ἐμποδῶν νομίζοντες αὐτὸν εἶναι ὅ ποιεῖν ὅ, τι
 βούλοιντο, ὅτι βουλοῦσιν αὐτὰ, καὶ ἰδία πρὸς
 τοῖς βουλοῦσας ἄλλος πρὸς ἄλλον διέβαλ-
 λον, ὡς λυμαίνοντο τὴν πολιτείαν. καὶ πα-
 ραχέιλαντες νεανίσκοις, οἱ ἐδοκίμο αὐτοῖς θρα-
 σύτατοι εἶναι, ἐξίφισσε ὑπὸ μέλεις ἔχοντας
 ἰσχυρῶσθαι, ἐκώλεσαν τὴν βουλὴν. ἐ-
 πεί ὁ Θηραμῶν παρὶν, ἀσασὶς ὁ Κριτίας
 ἔλεξεν ὧδε· Ὡ ἀνδρες βουλοῦμαι, εἰ μὲν τις
 ὑμῶν νομίζει πλέονας τῶ χειρὸς ἀποδησκέν,
 ἐνοησάτω ὅτι ὅπου πολιτεία μερίζεται,
 πάντα χροῖ ταῦτα γίγνεται. πλείστοις δὲ ἀνάγκη
 πολεμίους εἶναι τοῖς ἐς ὀλιγαρχίαν μερι-
 ζῶσι, ἀλλὰ τὸ πολυαυτοκρατορῶν τῶν
 ἐλλειψῶν τὴν πόλιν εἶναι, καὶ ἔχει τὸ πλεῖστον χρο-
 νον ἐκείναι τὸν δῆμον τε βλάφθαι ἡμέρας ὅ,
 γνόντες μὲν τοῖς, οἷοις τε ἡμῖν καὶ ὑμῖν, χαλε-
 πὴν πολιτείαν εἶναι δημοκρατίαν, γνόντες ὅτι
 λακεδαίμονι τοῖς πρῶτοις ἡμαῖς, ὁ μὲν
 δῆμος οὐ ποτ' αἰ φίλος ἦν οἷοις, οἱ δὲ βέλτιστοι
 αἰεὶ δὲ πρὸς ἀφαιροῦσιν, ἀλλὰ ταῦτα σὺ
 τῆ λακεδαίμονιων γνώμη πῶς τε πολιτείας
 κελίσαμεν· καὶ εἰάτινα ἀσθανόμεθα τ' εἰ εἰσὶν
 ναῖτα τῆ ὀλιγαρχία, ὅσον διωάμεθα ἐκ-
 ποδῶν ποιούμεθα. πολὺ δὲ μέλεις ἡμῖν δο-
 κεῖ δίκαιον εἶναι, εἰ τις ἡμῶν αὐτῶν λυμαίνε-
 ται ταύτῃ τῇ καταστάσει, δίκην αὐτὸν δίδουαι·
 ἢ ὅτι

ἴεν οὖν ἀθανόμυθα Θηραμένην τῆτονι οἷς δύ-
 να) ἀπολλυῖντα ἡμᾶς ἰεχὺμας ὡς ἴ Τῶτα
 ἀληθῆ, ἡ κατὰ μοῆτε, ἀρῆσετε ἔτε φέρουσα
 ὁδὸνα μάλλον Θηραμένης τῆτονι τὰ παρόν-
 τα, ἔτε ἐνατιέμενον, ὅταν ἡνὰ ἐκποδὸν βε-
 λώμυθα ποιήσασθε ἴ δῆμαγωγῶν. εἰ μὲν τοίνυν
 ἔξ ἀρχῆς Τῶτα ἐγίνωσκε, πολέμιος μὲν
 ἡ, ἔμφοτοι πονηρὸς γ' αὐ διχάως ἐνομίζετο.
 νῦν δὲ, αὐτὸς μὲν ἀξίας τῆς πατρὸς λακεδαί-
 μονίους πίστεως καὶ φιλίας, αὐτὸς δὲ τῆς τῆ
 δήμου καταλύσεως, μέλιτα δὲ ἔξορμήσας B
 ἡμᾶς τοῖς παροῦσι παρορμητοῖς ἐς ἡμᾶς
 δίκην ὀπιπέναι. νῦν, ἐπεὶ καὶ ὑμεῖς φανε-
 ρῶς ἐφροῖ τῶ δῆμῳ γενημέθα, ὁκέτ'
 αὐτῶ τὰ γινόμενα ἀρέσκει, ὅπως αὐτὸς μὲν
 αὐ ἐν τῶ ἀσφαλῆ καίλασθῆ, ἡμῶς δὲ δίκην δῶ-
 μῳ τῆ πεπεραγμένων. ὡς οὐ μόνον ὡς ἐ-
 φροῖ αὐτῶ παρορμητοῖς, ἀλλὰ καὶ ὡς παρορμη-
 τῶν τε καὶ ἡμῶν διδόναι τὴν δίκην. καὶ τοῖς το-
 σούτῳ μὲν δῆλον τερον παρορμητοῖς πολέμου, ὅ-
 σω χαλεπώτερον φυλάξασθαι ὁ ἀφανὲς τῆ C
 φανεροῦ. τοσούτῳ δὲ ἔστιον, ὅσω πολέμοι
 μὲν ἀφροῖ καὶ ἀπένδονται αὐτῶ, καὶ πιστοὶ
 γίνονται ὅν δὲ αὐ παρορμητοῖς λαμβάνωσι,
 τῶ τῶ οὐτε ἐσπίσαστο πῶποτε ὁδοῖς, ἴ οὐτ'
 αὐ ἀπένδονται τῆ λοιπῶ. ἵνα δὲ εἰδῆτε, ὅτι οὐ
 κατὰ Τῶτα ὁδοῖς πιστῶ, ἀλλὰ φύσθ παρορμη-
 τῶς ὅστιν, ἀναμνήσω ὑμᾶς τὰ τῶτα πεπερα-
 γμένα. ὁδοῖς γ' ἔξ ἀρχῆς μὲν ἡμῶν ὑπὸ
 τῆ δήμου, καὶ τῆ πατέρα Αἰγῶνα, παρορμη-
 τῶς ἐγχετο τὴν δημοκρατίαν μελασθῶσαι
 ἐς τῶς τετραχόσιους, καὶ ἐπαρορμητοῖς ἐν ἐκεί-
 νοῖς. ἐπεὶ δὲ ἦθετο ἀντίπαλον τῆ ὀλιγαρχίας
 ξυμμάχων, παρορμητοῖς αὐ ἡγεμῶν τῶ δῆμῳ
 ἐπ' ἐκείνοῖς ἐγχετο. ὅταν δὲ ἡμῶς γὰρ καὶ κόρο-
 νος ὀπιπέναι. καὶ γὰρ ὁ κόρονος ἀρῆσετῆν
 μὲν τοῖς ποσὶν ἀμφοτέρωσιν δοκῶ, ἀποβλέψθ
 δὲ τῶ ἀμφοτέρωσιν. δῆ δὲ, ὡ Θηραμένης,
 αἰδρα τὸν ἄξιον ζῆν οὐ παρορμητοῖς μὲν δεινὸν
 εἶ) τῶς ξυμμάχων ἐς παρορμητοῖς, ἡ δὲ πᾶν-
 πικρότη, ἀρῆς μεταβάλλεσθαι. ἀλλ' ὡς παρ E
 ἐν νῆι ἀφροῖσθ, ἔως αὐ ἐς ἔρον καίλασθῶσιν.
 εἰ δὲ μὴ, πῶς ἀφροῖσθ τὸ πῶποτε ἐν τῶ δῆ, εἰ ἐπει-
 δῶν τῶ ἀντιπῶσθ, ἀρῆς ἐς τῶ ἀντιπῶσθ πλέοισθ;

At enim Theramenem hunc perfentisci-
 mus, quacumque ratione possit, & nos &
 vos perditum ire. Atque hoc verum ut esse
 intelligatis, reperietis neminem hoc, si
 quidem animum libebit aduertere, neque
 reprehedere acrius praesentem rerum sta-
 tum, quam hic ipse Theramenes faciat:
 neque aduersari magis, quum aliquem fa-
 ctionis popularis principem tollere de me-
 dio volumus. Iam si ab initio hac in senten-
 tia fuisset, hostis quidem ille, sed impro-
 bus iure putari nequaquam potuisset. At
 princeps ipse fidei Lacedaemoniis data, &
 inita amicitiae, princeps status popularis
 euerfor exstitit: atque etiam inprimis nos
 impulit, ut in eos, qui primi delati ad nos
 fuere, animaduertemus. Nunc tamen,
 posteaquam & vos & nos palam populi
 hostes esse cepimus, non amplius ei, quae
 geruntur, placent: nimirum ut res suas rur-
 sus in tuto collocet, nos vero pernas eorum,
 quae fecimus, luamus. Quamobrem eum
 non solum ut hostem, sed etiam ut prodi-
 torem vestrum ac nostrum omnium, sup-
 plicio multari aequum fuerit. Atqui tanto
 grauius malum est proditio, quam bellum:
 quanto difficilius occulta caueri possunt,
 quam aperta. Itidem eo maius odium me-
 retur, quod hostes foedera rursus iciunt,
 fidemque datam inter se seruant: qui vero
 prodidisse aliquem deprehenditur, cum
 eo neque pacis incuntur foedera, neque
 quisquam ei deinceps fidem habet. Enim-
 uero ut videatis, non haec recens ab ipso
 fieri cepta, sed esse hunc hominem a natu-
 ra proditorem: ea, quae fecit olim, vobis in
 memoriam redigam. Nam quum esset ini-
 tio magno apud populum in honore, que-
 admodum & pater ipsius Hagno fuerat:
 admodum tamen in transferenda rerum
 summa a populo ad eum praiceps fuit,
 atque inter eos deinde locum facile prin-
 cipem obtinuit. Verum posteaquam a-
 nimaduertit, quosdam aduersus horum
 dominatum coeuntes agitare consilia, vi-
 cissim primus populo ducem se aduersus
 eum praebuit. Quae quidem caussa est,
 quamobrem cothurnus adpelleretur. Ete-
 nim cothurnus utriusque pedi congruere vi-
 detur, & ad utrumque pertinet. At vero, The-
 ramenes, virum vita dignum non in hoc in-
 geniosum oportet esse, ut eos, quibuscum
 versatur, ad res capeffendas impellat, ac si
 quid deinde sit impedimenti, statim mute-
 tur: sed tamquam in nauis laborando se ex-
 ercere donec ventus secundus adspiret. Id nisi fiat, quo pacto peruenire homines eo pos-
 sint, quo volunt; si statim atque aliquid impedimento fuerit, diuersam in partem nauigent:

ἐπ' ἀμφοτέρω

ἐπ' ἀμφοτέρω

» Nimirum omnes rerum publicarum mu-
 » tationes cædes secum ferunt. At tu quod
 » admodum mutabilis esses, in causa fuisti,
 » quamobrem plurimi paucorum domina-
 » tui adherentes, a populo; rursus plurimi
 » status popularis studiosi, ab optimatibus
 » interimerentur. Hic ille scilicet est, cui
 » quum id negotij dedissent imperatores, ut
 » Athenienses prope Lesbum nauali prælio
 » demersos tolleret; quamquam eos ipse
 » non sustulisset, duces tamen accusatos
 » morte multauit, ut ipse posset incolumis
 » euadere. Enimvero si quis palam commo-
 » di sui rationem habere semper nititur, ac
 » neque ipsius honesti decus, neque amicos
 » reueretur; quamobrem illi parcendum sit?
 » quamobrem non cauebimus, ne idem in
 » nos perpetrandi facultatem consequatur,
 » quum in eo motus animi mutabiles esse
 » non ignoremus? Itaque hunc deferimus,
 » ut infidiatorem, & proditorem nostri ac
 » vestri. Facere autem nos ab æquitate non
 » abhorrentia, ut intelligatis: hoc etiam co-
 » gitetis velim. Longe nimirum pulcherri-
 » mus est Lacedæmoniorum reipublicæ sta-
 » tus. At in eo si quis Ephorum hæudqua-
 » quam pluribus obtemperare nitatur, sed
 » imperij rationem carpere, atque iis, quæ a-
 » gerentur, aduersari: an non illum existi-
 » matis reliquos Ephoros cum vniuersis or-
 » dinibus dignum iudicatos grauissimo
 » supplicio? Et vos igitur, si quidem sapitis,
 » non huic, sed vobismet ipsis parcatis. Ni-
 » mirum si hic incolumis euaserit, multis eo-
 » rum animos addet, qui sententiis a nobis
 » dissident: sin peribit, spes omnium, qui &
 » in vrbe, & extra urbem sunt, præcidet. His
 » dictis Critias, confedit. Tum surgens The-
 » ramenes: Ego vero, inquit, primum eius
 » mentionem faciam, quod est in accusatio-
 » ne Critiæ postremum. Ait me duces accu-
 » satos necasse. At ego primus eos accusare
 » non cepi, sed commemorabant illi, meli-
 » cet ab se iussum, tamen eos, qui naufragi-
 » um in prælio iuxta Lesbum nauali fe-
 » cerant, non sustulisse. Tum equidem me
 » defendens, ostendebam; per vim tempe-
 » statis ne nauigari quidem, ne dum naufragos
 » tolli potuisse. Hæc a me vero consen-
 » tanea dici iudicabant omnes. At illi se ipsos
 » accusare videbantur. Nam quum seruari
 » eos potuisse dicerent, nihilominus ipsi
 » cum classe discesserant, atque illos extin-
 » gui passi fuerant. Neque tamen miror, hæc
 » Critiam iniuste mihi obiecisse. Nam quo
 » hæc tempore gerebantur, ipse non aderat:

*Therame-
 nis aduer-
 sus Critiã
 oratio.*

Α καὶ εἰσι μὲν δὴ πᾶσα μεταβολαὶ πολι-
 τειῶν θανατηφόροι. σὺ δὲ, ἀλλὰ δὲ διμετά-
 βολος εἶ, πλείστοις μὲν μεταίτιος εἶ δὲ ὀλι-
 γαρχίας ὑπὸ δὲ δήμου ἀπολωλένας, πλεί-
 στοις δὲ ἐκ δημοκρατίας ὑπὸ τῶν βελτί-
 ων. ὅτι δὲ τοῖς ἐστίν, ὅς παρθεὶς ἀελέεσθαι ὑ-
 πὸ τῶν στρατηγῶν τὸς καταδύσας ἀθηναιῶν
 ἐν τῇ περὶ λέσβου ναυμαχίᾳ, αὐτὸς οὐκ ἀνε-
 λόμνος, ὅμως τῶν στρατηγῶν κατηρηρῶν ἀ-
 πέκτεται αὐτοῖς, ἵνα αὐτὸς ἀεισώπῃ. ὅς τις
 β γε μὴ φανερός ἐστὶ τῷ μὲν πλεονεκτῆρι ἀεὶ
 ἔπιμελούμενος, τῷ δὲ καλοῦ καὶ τῶν φίλων
 μηδὲν ἐνδετόμενος, πῶς τὸν χεῖρ ποιεῖ φεί-
 σασθαι; πῶς δὲ οὐ φυλάξασθαι, εἰδότες αὐ-
 τῷ τὰς μεταβολὰς, ὡς μὴ καὶ ἡμᾶς ταῦτο
 διωσάσθαι ποιῆσαι; ἡμῶς οὖν τῶτον ὑπὸ ἀγ-
 μῶν καὶ ὡς ἐπιβουλεύοντα, καὶ ὡς παρεδι-
 δόντα ἡμᾶς τε καὶ ὑμᾶς. ὡς δὲ εἰκότα ποιου-
 μέν, καὶ τὰ δὲ ἐννοήσατε. καλλίστη μὲν γὰρ δὴ-
 (περὶ δοκῆς πολιτεία εἶ) ἡ λακεδαίμονίων. ἢ εἰ
 C δὲ ἐκείνη ἐπιχρήσθη τις τῶν ἐφόρων αὐτῇ τῷ
 τοῖς πλείοσι πείθεσθαι, ψέγειν τε πῶς ἀρχῶν,
 καὶ ἐναρτῆσθαι τοῖς στρατηγόμοις, οὐκ αὖ
 οἶεσθε αὐτὸν καὶ ὑπὸ αὐτῶν τῶν ἐφόρων, καὶ ὑπὸ
 τῶν δήμων ἀπάσης πόλεως τῆς μεγίστης ἡμμερίας
 ἀξιοθῆναι; καὶ ὑμῶς οὖν, εἰ σαφροῦν ἴτε, οὐ
 τῶν τε, ἀλλ' ὑμῶν αὐτῶν φείσεσθε. ὡς οὖν σα-
 φῆς μὲν πολλοὺς αὐτὸς μέγα φροῖν ποιήσθη τῶν
 ἐναρτῆα γνωσκόντων ὑμῖν. ἀπολόμνος δὲ,
 D τὰς ἐλπίδας. ὁ μὲν ταῦτ' εἰπὼν ἐκαθέζετο.
 Θεραμένης δ' αἰσῆς ἐλέξεν. Ἀλλὰ παρεῖτον
 μὲν μνησθῆσομαι, ὡς ἄνδρες, ὁ τελευτῶν κατ'
 ἐμὲ εἶπε. φησὶ γὰρ με τὸς στρατηγούς ἀποκρίσθαι
 κατηρηρῶντα. ἐγὼ δ' οὐκ ἤρχον [δὴ πᾶς * κατ'
 ἐκείνων λόγῳ, ἀλλ' ἐκείνοι ἐφάρξθησαν ὡς πα-
 ρέντα με ὑφ' ἑαυτῶν οὐκ ἀελέεσθαι τὸς δυ-
 συχρούτας ἐν τῇ περὶ λέσβου ναυμαχίᾳ. ἐ-
 γὼ δὲ ἀπολομνός, ὡς ἀλλὰ τῆ χημῶνα
 ὁστέ πλῆν, μὴ ὅτι ἀναρεῖσθαι τὸς ἀνδρας,
 E διωσάτων ἡμῶν, ἔδοξα τῇ πόλει εἰκότα λέγειν, ἐ-
 κείνοι δὲ ἑαυτῶν κατηρηρῶν ἐφάμνοντο. φάσκον-
 τες γὰρ, οἷόν τε εἶ) σῶσαι τὸς ἀνδρας, παρε-
 μένοισι αὐτοῖς ἀπολέσθαι, ἀποπλέοντες ὄχοντο.
 οὐ μὲντοι θαυμάζω γε, ἢ Κριτίαν ὡς ἀνενο-
 μηκένας. ὅτε γὰρ ταῦτα ἡμῶν, ἐπαρῶν ἐτύχθημεν,
 ἀλλ'

*παραπα-
 χθέν μοι
 ὑφ'*

" multos in exsilium eiici: nequaquam ar-
 " bitrabar vel Thrafybulum, vel Anytum,
 " vel Alcibiadem proſcribendum eſſe. No-
 " ram enim, hoc pacto vires aduerſariis no-
 " ſtris accedere: ſi multitudo duces idoneos
 " nancſta eſſet, ac ducum munere fungi vo-
 " lentibus magna ſe copia ſociorum offer-
 " rent. † Hæc qui aperte monebat, eumne
 " pro beneuolo duci æquius eſt, an prodito-
 " re? Non illi, Critia, qui ne multos nobis ho-
 " ſtes reddamus, prohibent; neque qui nos
 " monent, vt ſocios nobis multos adiunga-
 " mus, hoſtium vires adaugent: ſed multo
 " magis, qui pecunias per iniuriam ciuibus
 " auferunt, ac nihil delinquentes occidunt:
 " hi inquam multo magis illi ſunt, qui &
 " aduerſariorum numerum maiorem effi-
 " ciunt, & non ſolum amicos turpis lucri
 " cauſſa, ſed etiam ſeipſos produnt. Quod ſi
 " non aliunde verum me dicere animaduer-
 " titis, ſic rem conſiderate. Vtrum exiſtima-
 " tis Thrafybulum, Anytum, exſules cete-
 " ros malle heic ea fieri, quæ ego dico, quam
 " quæ hi perpetrant? Equidem arbitror, il-
 " los hoc ſibi tempore ſociorum omnia ple-
 " na eſſe putate. Verum ſi pars optima rei-
 " publicæ animi beneuolentia coniuncta no-
 " bis eſſet, difficulter ſe vel agrum noſtrum
 " alicubi ingreſſuros exiſtimarent. Quod
 " vero talem me dixit eſſe, qui ſemper mu-
 " tetur: de eo velim hoc animaduertatis.
 " Quadringentorum adminiſtrationem po-
 " pulus ipſe ſciuit, quum edoctus eſſet, cui-
 " uis potius rei publicæ formæ Lacedæmo-
 " nios fidere, quam populari. Quum autem
 " illi nihil remitterent, & Ariſtoteles, Me-
 " lanthius, Ariſtarchus duces, palam ad ag-
 " gerem munitionem exſtruerent, in quam
 " receptis hoſtibus, ſibi atque aliis urbem
 " ſubiicere volebant: id me ſentientem pro-
 " hibuiſſe, hoccine vero amicorum eſt pro-
 " ditorem eſſe? Adpellat etiam me Cothur-
 " num, vt qui vtriſque congruere nitatur.
 " At qui neutris placet, eum per Deos im-
 " mortales quo tandem nomine adpellabi-
 " mus? Tu nimirum in populari ſtatu, acer-
 " rimus populi hoſtis habitus es: & in opti-
 " matum dominatu, nemo te optimates o-
 " dio magis capitali proſequebatur. Ego ve-
 " ro, Critia, quemadmodum illis ſemper ad-
 " uerſor, qui prius popularē ſtatum recte ſe
 " habere poſſe negat, quæ & ſerui, & alij, qui
 " ob inopiam drachma ciuitatem venderēt,
 " ob vnam drachmam participes eius ſiant:

† Lectio marginis.

πολλοὺς δὲ φυγάδας ἡγομῆρας, οὐκ αὖ ἐδόκει
 μοι οὔτε Θρασύβουλον, οὔτε Anyτον, ἔτε Αλ-
 κιδιάδην φυγαδέειν. ἤδη γὰρ, ὅτι ἔγωγε δὲ
 ἀντίπαλον ἰσχυρὸν ἔσοιτο, εἰ τὰ μὲν πλήρη ἡ-
 γμῶνες ἰσχυροὶ παρρηχρήσονται, τοῖς δὲ ἡγήσασθαι
 βουλομένοις ζυμμάχοι πολλοὶ φαῖσονται. ὁ
 αὐτὸ δὲ ἡγομῆρας ἐν τῷ φανερω, πότερα
 δὲ μὲν αὖ δικίως, ἢ παρὰ τοῦ νομίζοντος
 ἔχοι ἔχθροις, ὡς Κριτία, καλύοντες πολλοὺς
 ποίεσθαι, ὅσοι οἱ ζυμμάχοι πλείους διδά-
 σκοντες κτῆσθαι, οὗτοι τὸς πολεμίου ἰσχυροὺς
 ποίεσιν: ἀλλὰ πολὺ μᾶλλον οἱ ἀδίκως τε χρε-
 ματὰ ἀφαιροῦντες, καὶ τὸς ὁδὸν ἀδικου-
 ντας ἀποκτείνοντες, οὗτοι εἰσιν οἱ καὶ πολλοὺς τὸς
 ἐναντίους ποιοῦντες, καὶ παρὰ τοῦ νομί-
 ζοντος φίλοις, ἀλλὰ καὶ ἑαυτοὺς διὰ τὸν κέρ-
 δην. εἰ δὲ μὴ ἄλλως γινώσκον, ὅτι ἀληθῆ λέγω,
 ὡς δὲ ἐπισκέψασθε. πότερον οἴεσθε Θρασύβου-
 λον, καὶ Anyτον, καὶ τὸς ἄλλους φυγάδας, αἰ
 ἐγὼ λέγω μᾶλλον αὖ εἰσὶν αὖ βούλεσθαι γί-
 γνεσθαι, ἢ αὖ οὗτοι παρὰ τοῦ νομίζοντος
 οἱμα, νῦν μὲν αὖ τοῖς νομίζοντος ζυμμάχων πτό-
 ρα μετὰ εἶ). εἰ δὲ τὸ κέρδιον τὸ πόλεως παρρη-
 φιλῶς ἡμῖν εἶχε, χαλεπὸν αὖ τὸ ἡγήσασθαι εἶ). καὶ ἡγήσασθαι
 δὲ ὅτι βλάβην ποίησιν τῷ κράτει. ἀλλὰ αὖ εἶπεν ὡς ἐ-
 γὼ εἰμὶ οἶος αἰεὶ ποτε μεταβῆναι, κατὰ
 νοήσατε καὶ αὐτὰ. τί μὲν γὰρ τῷ τετρακ-
 σίων πολιτείαν καὶ αὐτὸς δὴ τὸς ὁ δῆμος ἐψη-
 φίσατο, διδασκάλος, ὡς οἱ λακεδαίμονιοι
 πάση πολιτείᾳ μᾶλλον αὖ, ἢ δημοκρατίᾳ πι-
 τεύσαν. ἐπεὶ δὲ γὰρ ἐκείνοι μὲν ὁδὸν αἰέσαν,
 οἱ δὲ ἀμφὶ Αρειστοτέλει, καὶ Μελασίθιον, καὶ
 Αρεισαρχον στρατηγῶντες, φανεροὶ ἐγένοντο
 ὅτι τὰ κράτη ἐρυμα τειχίζοντες, ἐς ὅ ἐβού-
 λοντο τὸς πολεμίου δόξα μὲν, ὅφ' αὐτοῖς καὶ
 τοῖς ἑτέροις τὴν πόλιν ποιήσασθαι εἰ αὐτὸ
 αἰθανόμηνος ἐγὼ διεκάλυσα, τὸ δὲ ἐστὶ παρρη-
 δοτῶν εἶ). τῷ φίλων; ἀποκαλέσθαι δὲ κέρδιον
 με, ὡς ἀμφοτέροις παρρημῶν δὲ μὲν ὅτιν.
 ὅς-
 τις δὲ μὴδὲ ἑτέροις ἀρέσκῃ, τὸν ὡς παρρη-
 τῷ θεῶν τί ποτε καὶ καλέσασθαι; σὺ γὰρ
 δὴ ἐν μὲν τῇ δημοκρατίᾳ, πτόρων μισοδη-
 μότατος ἐνομίζεσθαι, ἐν δὲ τῇ ἀριστοκρατίᾳ, πάν-
 των μισοκρησώτατος γένησθαι. ἐγὼ δὲ ὡς Κρι-
 τία, τὸ κείνοις μὲν αἰεὶ ποτε πολεμῶ, τοῖς οὖ παρρη-
 ἀν καὶ οἱ δοῦλοι, καὶ οἱ δὲ ἀπορεῖν δραχμῆς αὖ ἀποδοῦντες τὴν πόλιν, δραχμῆς μετεχοίεν
 καὶ τοῖς

ἢ τοῖς δὲ γ' αὖ ἀεὶ ἐναπίος εἰμι, οἱ δὲ οἶον-
 ται καλῶς αὐτὸν ἐβλήσαντα ὀλιγαρχίαν, ὡρῖν
 αὐτὸν ἐς τὸν ἄνω ὀλίγων τυραννείδων πλὴν πό-
 λιν καὶ ἀσπίδας. Ἐπεὶ δὲ μὲν τοὶ σὺν τοῖς διω-
 κμένοις καὶ μὲν ἵππων καὶ μετ' ἀσπίδων ὠφε-
 λεῖν, ἀλλὰ τὸ πλὴν πολιτείας παρέσθαι ἀ-
 εἰςον ἢ ἡγεμονίαν εἶναι, καὶ νῦν οὐ μεταβά-
 λουσι. εἰ δὲ ἐχθρὸς εἶπεν, ὦ Κριτία, ὅπως ἐ-
 γὼ ξυῖ τοῖς δημοτικῶν ἢ τυραννικῶν τῶν κα-
 λοῖς τε καὶ ἀγαθοῖς ἀποστρέφειν πολιτείας ἐπε-
 χείρησα, λέγε. εἰ γὰρ ἐλεῖται ἢ νῦν αὖ-
 τὰ παρὰ τῶν, ἢ παρὰ τῶν πῶποτε πεποιθη-
 κῶς, ὁμολογῶ τὰ πόρτων ἐξαπώτατα πα-
 θῶν αὐτὸν διχῶς ἀποδύσασθαι. ὡς δὲ εἰπὼν αὖ-
 τὰ ἐπαύσατο, καὶ ἡ βουλὴ ἐβλήθη δὲ μὲν ὡς
 ἐπιδορυθήσασα, γνοῖς ὁ Κριτίας ὅτι, εἰ ὅτι-
 βέλῃ τῇ βουλῇ ἀφαιρήσασθαι παρὰ αὐτῶν,
 τὰ ἀναφύξοιτο καὶ τὸ οὐ βιωτὸν ἠγασάμε-
 νος, παρεσθλῶν, καὶ ἀφαιρήσει ἢ τοῖς τειά-
 χουσι, ἐξήλθε, καὶ ἐπισημαίνουσα ἐκέλευσε τῶν
 τὰ ἐχθρῶν ἐχθρῶν φαεινῶς τῇ βουλῇ ὅτι
 τοῖς δὲ δρυφράκοις. πάλιν δὲ εἰσελθὼν, εἶ-
 πεν· Εγὼ, ὦ βουλὴ, νομίζω παρὰ τὰ ἐργῶν
 εἶναι οἴου δὲ, ὅς αὐτῶν τῶν φίλων ἐξαπατω-
 μένους μὴ ἐπιβέβη. καὶ ἐγὼ οὖν τὸ πλὴν ποιήσω.
 καὶ γὰρ οἶδε οἱ ἐφεσηκότες οὐ φασὶν ἡμῖν ὅτι-
 βέλῃν, εἰ ἀήσομεν ἀνδρα τὸν φαεινῶς πλὴν ὀ-
 λιγαρχίαν λυσιμέλιον. ἐστὶ δὲ ἐν τοῖς κα-
 νοῖς νόμοις, τῶν μὲν ἐν τοῖς τετραλίοις οἰτων
 μηδένα ἀποδύσασθαι ἀπὸ τῆς ὑμετέρας ψή-
 φου. τῶν δὲ ἐξω τῶν καπαλόρου κρείους εἶναι
 τῶν τετραλίων θανατοῦ. ἐγὼ οὖν, ἔφη, Θε-
 ραμενίω τυτονὶ δὲ ἀλείφω ἐν τῶν καπαλό-
 ρου, ξυδοκίω ἅπασιν ὑμῖν. καὶ τὸ πλὴν, ἔ-
 φη, ἡμεῖς θανατοῦμεν. ἀκρύσας αὐτὰ ὁ Θε-
 ραμενίης ἀνεπήδησεν, ὅτι πλὴν ἐστίν, καὶ εἶ-
 πεν· Εγὼ δὲ ἔφη, ὦ ἄνδρες, ἰκετῶν τὰ
 πόρτων ἐνομασία, μὴ ὅτι Κριτία εἶναι
 δὲ ἀλείφειν μήτε ἐμὲ, μήτε ὑμῖν, ὃν αὐτὸν βού-
 ληται, ἀλλ' ὅτι νόμον οὗτοι ἐβλήσαν παρὰ
 τῶν ἐν τῶν καπαλόρου, κατὰ τὸ πλὴν καὶ ὑμῖν
 καὶ ἐμοὶ πλὴν κρίσιν εἶναι. καὶ τὸ πλὴν, ἔφη, μὰ
 τῶν θεῶν οὐκ ἀγνοῶ, ὅτι ὅσῳ μοι δὲ ἐχθρῶν
 ὅδε ὁ βωμὸς, ἀλλὰ βούλομαι καὶ τὸ πλὴν ὅτι-
 βέλῃν, ὅτι οὐ πῶ οὐ μόνον εἰσὶ παρὰ ἀνδρῶν
 ἀδικώτατοι, ἀλλὰ καὶ παρὰ θεῶν ἀσεβέστατοι.

A ita me semper iis etiam oppono, qui prius
 recte constitui posse dominatum pauco-
 rum haud putant, quam eo res deducta
 fit, ut a paucis respublica per tyrannidem
 opprimatur. Quod sane statum repu-
 blicae prius optimum idcirco fuisse puta-
 uerim, quod essent, qui & cum equis, &
 cum scutis eam iuuare possent: in hoc
 sententiam meam minime muto. Tu
 si dicere potes, Critia, me vel populari-
 bus, vel tyrannicis factionibus homines
 probos & honestos a republica depelle-
 re conatum fuisse; id ipsum profer. Nam
 si conuictus fuero vel nunc illud moliri,
 vel umquam antea fecisse: fatebor, me
 omnium extrema supplicia perferentem
 merito interfici. Hoc modo quum pero-
 rasset, ac senatus quadam cum indicatio-
 ne beneuolentiae admurmurasset: intelli-
 gens Critias, hominem euasurum, si se-
 natui de ipso iudicandi potestatem con-
 cederet, quod quidem si eueniret, vitam
 sibi acerbam fore ducebat: accedit, &
 cum x x x non nihil colloquutus exit, ac
 palam eos adfistere senatui ad cancellos
 iubet, qui pugiones gestabant. Deinde
 rursus ingressus: Equidem, ait, Senato-
 res, cum praefidis optimi munere fungi
 arbitror, qui se uidente circumueniri a
 amicos non patitur. Quamobrem & ipse
 hoc munere fungar. Nam qui heic no-
 bis adstant, permissuros se nobis negant,
 ut hominem palam hanc nostrum pauco-
 rum potestatem euertentem dimittamus.
 Est autem perscriptum nouis in legibus,
 ne quis ex i i i c i o numero sine decre-
 to uestro interficiatur. Eos uero, qui hoc
 numero non contineantur, morte mul-
 tandi potestatem Trigintauiris summam
 esse. Quapropter hunc ego Therame-
 nem cum uestrum omnium consensu ex
 hoc catalogo deleo, & in eum nos suppli-
 cio capitali animaduertimus. His audi-
 tis, in aram Theramenes infiliens; Ego
 uero, ait, rem omnium aequissimam sup-
 pliciter postulo, ne sit in potestate Critiae,
 ut uel me, uel aliquem uestrum, quem
 quidem ipse uelit, deleat: sed ut secundum
 eam legem, quae lex ab his Trigintauiris
 lata de illis est, qui catalogo continen-
 tur, tam de uobis, quam de me cognosca-
 tur. Nec profecto equidem ignoro, ni-
 hil admodum aram hanc mihi profutu-
 ram. Nihilominus ostendere uolo, non
 hos tantum erga homines iniustissimos
 esse: sed etiam erga Deos maxime impios.

ἐπὶ μὲν πῶ

ἠγεμονίαν

ἀποφύ-
ξοιτο

δρυφρά-
κοις

τῶν πάν-
των ὀνο-
μασία

E

είων, καὶ ἐποίησαν μὲν ἑσπέρην, φάσμα δὲ ἀ-
 λαβόντες ἀπὸ τῆς βουλομένης δὲ τῆς τειά-
 κωντα ἀποτειχίζειν, ὅπως ἐκπολιορκήσασιν
 αὐτοὺς, ἀποκλείσαντες αὐτοὺς τὰς ἐφόδους τῆς
 ὀπιτηδείων, ὅτι γίνεται τὸ νυκτὸς χῶν παμ-
 πληθῆς· καὶ τῆς ὑστεραίας οἶδε νιφόμυροι ἀ-
 πὸ τῆς ἑσπέρης, μέλα συχοῖς τῆς σκωλο-
 φόρων ἀπὸ τῆς ἐκφυλῆς ἀποβαλόντες. γι-
 γνώσκοντες δὲ, ὅτι καὶ ἐκ τῆς ἀγρῶν λεη-
 λατήσοιεν, εἰ μή τις φυλακὴ ἔσοιτο, ἀγα-
 πέμποισιν ἐς τὰς ἐγραπίας, ὅσον πεντεκαίδεκα
 ἡ τετταρακάκις ἀπὸ τῆς Φουραῶν, ἡσυχίαν
 ἔειχεν. ἐπεὶ δὲ πρὸς ἡμέραν ἐγένετο, καὶ ἡ-
 δὴ αἰσάντο ὅποι ἐδείτο ἕκαστος ἀπὸ τῶν ὀπλων,
 καὶ οἱ ἵπποκόμοι ψήχοντες τὸς ἵππους φόρον
 ἐποίησαν, ἐν τῷ ἀναλαβόντες οἱ πρὸς Θερα-
 σίβουλον τὰ ὄπλα, δρόμῳ πρὸς ἐπιπτόν καὶ
 ἔστι μὲν οἱ αὐτῶν κατέλαβον, πρῶτος δὲ βα-
 ψάμυροι ἐδίωξαν ἐξ ἡ ἐσπέρης ἀπὸ τῆς ἀπέ-
 κτήνας τῆς μὲν ὀπλιτῶν πλέον ἢ εἴκοσι καὶ
 ἕκατον, τῶν δὲ ἵππέων Νικόστρατον τετταρα-
 κὰν ὀπιτηδείων, καὶ δὴ ἄλλοι δὲ δύο τῶν ὀπιτη-
 λαβόντες ἐν ταῖς ἀνάγαις. ἐπὶ νυκτὸς ἡσυχίαν
 ἔειχεν, καὶ ἔπειτα οἱ σπασάμυροι, συσκοδασά-
 μυροι ὄπλα τε ὅσα ἔλαβον καὶ σκωλοφῶν, ἀπὸ τῆς
 ὀπιτηδείων. οἱ δὲ ἄλλοι ἄριστοι ἵπποκόμοι βοηθήσαν-
 τες, τῶν μὲν πολεμίων ἕδνεα ἔτι εἶδον ποροσμί-
 ναίης δὲ ἕως τὸς νεκροὺς ἀείλοντο οἱ πρὸς ἡ-
 κνήτες, ἀνεχώρησαν ἐς τὸ ἄστυ. ἐκ δὲ τῶν οἱ
 τειάκων, οἱ δὲ ἐπινομήζοντες ἀσφαλῆ σφίσι
 τὰ πρῶτα, ἐβουλήθησαν ἐλθόντα ἐξι-
 διώσασθαι, ὥστε εἶς σφίσι κλαφυγίῳ, εἰ δὲ ἴ-
 σοι. καὶ πρῶτος ἡλθὼν οἱ ἵπποκόμοι, ἡλθὼν ἐς
 ἐλθόντα, Κριτίας τε καὶ οἱ ἄλλοι τῶν τειάκων· ἐ-
 ξῆτασιν τε ποιήσαντες ἐν ταῖς ἵππεσιν, (φά-
 σκηνες εἰδέναι βούλεσθαι πόσοι εἶεν, καὶ πόσους
 φυλακῆς ποροσδεήσονται) ἐκέλευον ἀπογρα-
 φεσθαι πρῶτος τὸν δὲ ἀπογραψάμυρον ἀεί-
 λαβὸν τῶν πυλίδος ὀπιτηδείων τειάκων ἐξείεαι.

ariuntur, & re infecta vulnerati discedunt.
 Quum autem Trigintauri muro eos cin-
 gere vellent, vt occlusis itineribus, per
 quæ commeatus deportaretur, tandem
 eos expugnarent: accidit, vt noctu vis in-
 gens niuis decideret. Quamobrem postri-
 die niuibz obruti ad urbem redeunt, ma-
 gna calorum parte ab iis, qui extra Phy-
 lam eruperant, nudati. Quumque futu-
 rum intelligerent, vt illi de agris quoque
 prædas agerent, si nulli excubitores con-
 stituerentur: ad extremos limites, plus mi-
 nus xv stadiis a Phyla distantes, concessos
 a Lacedæmoniis præfidiarios paucis exce-
 ptis omnes, cum duabus equitum turmis
 mittunt. Hi castris loco arboribus denso
 metatis, excubias agebant. At Thrasybu-
 lus collectis iam ad oppidum Phylam plus
 minus 1000, eisque secum sumtis, noctu
 descendit. Quumq; trium vel quatuor fe-
 re stadiorum ex interuallo subistere suos
 in armis a præfidiariis iussisset, quiesce-
 bat. Posteaquam propius iam dies adesse
 cepisset, & hostium quilibet a castris, quo
 forte cuique opus esset, discederet; equi-
 fones etiam tergendis equis strepitum ex-
 citarent: tum vero Thrasybuli milites sum-
 tis armis cursu in hostes feruntur, eorum-
 que nonnullos adsequuntur, vniuersis au-
 tem in fugam coniectis a tergo ad stadia
 sex aut septem inhaerent. E grauis arma-
 turæ peditum numero, supra cxx occi-
 dunt: ex equitibus Nicostратum cogno-
 mento Pulchrum, & alios duos, quos ad-
 huc in cubilibz deprehenderant. Postea
 recedentes constituto tropæo, & armis ac
 sarcinis, quibus potiti erant, collectis;
 Phylam redeunt. Interim qui in vrbe e-
 rant equites, quum opis, ferendæ causâ
 excurrissent; nemine hostium conspecto,
 tantisper manent, donec interfecti a pro-
 pinquis tollerentur, ac deinde in urbem se-
 recipiunt. Post hæc Trigintauri, qui rerum
 suarum statum non amplius in tuto esse ar-
 bitrarentur, Eleusinem suam priuatim in
 potestatem redigere cogitant, vt illam re-
 fugij loco haberent, si quidem ita necessi-
 tas posceret. Quamobrem & Critias &
 ceteri Trigintauri iussis equitibus secum
 ire, Eleusinem proficiscuntur. Quumque
 lustrationem inter equites instituisent,
 quod scire se velle dicerent, quantus es-
 set Eleusiniorum numerus, & quanto eis
 præsidio foret opus; vniuersos nomina
 sua profiteri iubent. Qui professus esset,
 eum per ostiolum egredi ad mare iubent.

φυλῶ

ἔειχεν

ἐπιπα-
λαβόντες

* Lectio
marginis

Thrasy-
buli strae
tegema

Novum
Triginta-
aurorum
facinus

καὶ αὐτὸς θέρμυος, τὰ δὲ ἄλλα ὄπλα ἔχων, καὶ ἄλλοι μὲσοι σῆς, ἔλεξεν· Ἄνδρες πολῖται, τὴν μὲν διδάξαί, τὴν δὲ ἀγαμνήσαι ὑμῶν βούλομαι, ὅτι εἰσὶ τῶν παροισιόντων οἱ μὲν ὅδε δόξιον ἔχοντες, οἱ δὲ ὑμεῖς τῆν ἡμέραν πέμπτῃν θέρμυοι ἐδιώξατε· οἱ δὲ ὅτι τῶν Διωνύμου ἔχοντες, ἔπειτα οἱ τε ἀκόντες, οἱ ἡμᾶς καὶ πόλεως ἀπετρέψωσαν ὡς ἀδικουμένους, καὶ οἰκίαν δὲ ἠλάυνον, καὶ τὴν φιλαίτην τῶν ἡμετέρων ἀπεσημνόντο. Ἄλλα νῦν τοὺς παροισιόντας, οὗ οὗτοι μὲν οὐ ποτε ὄντο, ἡμεῖς δὲ αἰεὶ ὄντες ἔχοντες γὰρ ὄπλα, μὲν ἐναντίοι αὐτοῖς κατέσταμεν· οἱ δὲ θεοὶ εἰδότες ὅτι ποτὲ καὶ δειπνοῦντες ξυμελαβαρόμεθα, καὶ κατέδοντες, καὶ ἀρραξάζοντες· οἱ δὲ, καὶ τὸ οὐχ οὕτως ἀδικουμένους, ἀλλ' οὐδὲ ὅτι δειπνοῦντες ἐφυγαδδόμεθα, νῦν φανερώς ἡμῖν ξυμμάχοισι. καὶ γὰρ ἐν Διδάχῃ χημῖνα ποιούσιν, ὅταν ἡμῖν ξυμφέρῃ· καὶ ὅταν τῶν παροισιόντων, πολλῶν ὄντων ἐναντίων, ὀλίγους οὐσι ἔστωμα ἴσασθαι διδάσκει. καὶ νῦν δὲ κεκομίσασιν ἡμᾶς ἐς χειρὸν, ἐν ᾧ οὗτοι μὲν οὐτε βάλαν οὐτε ἀκόντιον ἔστω τῶν παροισιόντων, ἀλλ' ὅδε παρὸς ὄρητον ἵεναι, δυνάμει αὐτῶν ἡμεῖς δὲ, ἐς τὸ κατέδοντες καὶ ἀρραξάζοντες, καὶ ἀκόντια, καὶ πέτρους, ἐξίξομεθα τε αὐτῶν, καὶ πολλοὺς κατὰ ῥώσομεν. καὶ ἔπειτα μὲν αἱ πῆλαι δειπνοῦσι τῶν παροισιόντων ἐκ τῆν ἴσου μάχεσθαι· νῦν δὲ, αἱ ὑμεῖς ὡς παρὸς παροισιόντων καὶ παροισιόντων ἀφίητε τὰ βέλη, ἀμαρτήσεται μὲν ὡς οἱ ὄντες γὰρ μετῆν ὁδὸς, φυλακτοῦμοι δὲ, δραπέτες ὄντες αἰεὶ ἔστω τῶν ἀπίστων. ὡς ἐξέσαι ὡς παρὸς τυφλοὺς καὶ τυφλοῦσιν ὄντας ἀβουλώμεθα, καὶ ἐναλλομενὸν ἀναβέπειν. Ἄλλ', ὡς ἄνδρες, οὕτω γὰρ ποιεῖν, ὅπως ἕκαστος ἴσως ἐαυτῶν ξυμείσεται τῆν νίκης ἀπώτατος ὄν. αὐτῆ γὰρ ἡμῖν, ἀνὰ θεὸς θέλη, νῦν ἀποδώσῃ καὶ πατρίδα, καὶ οἶκους, καὶ ἐλευθερίαν, καὶ ἡμᾶς, καὶ πατρίδας, οἷς εἰσὶ, καὶ γυναικας. ὡς μακαρίοι δὴτα, οἱ αὐτῶν νικησαντες ὅτι δώσω τῶν πασῶν ἡδίστην ἡμέραν. Ἐδιδάχθη δὲ, καὶ αἱ πῆλαι ἀποδοθή. μνημείου γὰρ ὡς οἱ οὕτως πλεῖστος ὄντων καλὸν τὸ εἶναι.

ἡμέραν πέμπτῃν

οὐχ ὅπως

ἐξήρασαν

A Ipse etiam scuto suo posito, cum armis ceteris stans in agmine medio, hanc orationem habuit: Volo ego, ciues, partim vos docere, partim commonefacere, ex hostibus aduersum nos contendentibus illos, qui cornu dextrum obtinent, eosdem esse, quos die ab hoc quinto in fugam actos persequuti sitis: alios vero, qui ad laeuam vltimi sunt, Trigintatiros esse, qui nos per iniuriam patria spoliarunt, adibus nostris eiecerunt, amiciissimos nobis eorum in numerum retulerunt, quorum bona publicarentur. Enimvero nunc eo loci peruenere, quo illi numquam se peruenturos existimabant; nos autem semper, vt deuenirent, optabamus. Nam & aduersus eos heic armati consistimus, & Dij modo nobis palam opitulantur, qui norunt, quod & inter coenandum aliquando comprehendebamur, & inter dormiendum, ac mercandum: immo nonnulli nostrum non dicam nihil delinquentes, sed etiam peregre domo profecti, exsilio multabamur. Nimirum Dij caelo sereno tempestatem nuper concitabant, quum ita nobis expediret: & quum hostes adgredemur, tametsi aduersus nos magnis illi cum copiis consistenterent, nihilo minus nobis numero paucis hoc tribuerunt, vt tropa constitueremus. Nunc quoque nos in eum locum deduxerunt, in quo illi neque telis neque iaculis supra suos ante se collocatos emissis petere nos possunt, quod necesse fit, vt locum accliuem subeant: nos contra deiectis per decliua saxis, iaculis, hastis, & pertingemus ad ipsos, & multos vulnerabimus. Etiam existimasset aliquis, necessario nobis pugnandum in hostem ex aequo loco fuisse, praesertim iis, qui prima in acie consistenterent. Nunc vero, si quidem vos, vt conuenit, alacriter in hostem tela conieceritis, nemo ab iis aberrabit, quibus via tota referta est: & si cauere sibi voluerint, perpetuo sub clupeis latitabunt: quo quidem fiet, vt facultatem habituri simus ferendi eos tamquam caecos, vbi libitum fuerit, & irruentes aduersum nos in fugam vertendi. Nimirum sic gerenda res erit, ciues, vt vnusquisque nostrum non aliter sibi conscius sit, ac si auctor in primis ipse victoriae partae foret: quae quidem nobis, Deo propitio, nunc & patriam, & domos, & libertatem, & honores, & liberos, quibus quidem liberi sunt,

11 salm. de mod. usur. p. 653.

& vxores restituet. Felices illos, qui e nobis victoria parta diem hunc vnum omnium iucundissimum adspicient. Nec minus beatus erit, quicumque hoc in praelio cadet. Nemo enim, quantumuis opulentus, tam praecclarum monumentum consequetur.

Equidem ubi opportunum fuerit, prae-
 nem exordiar: quumque Martem implo-
 rauerimus, omnes vno animo iniurias ab
 hostibus acceptas vindicemus. Hæc ubi
 dixisset, in hostem conuersus, se tamen a
 prælio continebat. Edixerat enim hario-
 lus, ne prius hostem inuaderent, quam a-
 liquis ex ipsorum acie vel caderet, vel vul-
 neraretur. Id ubi euenerit, inquit, nos
 præibimus: sequetur victoria: me quidem
 mors, vt arbitror. Neque falsum hoc va-
 ticipinũ
 tuentũ cõ
 probatum.

ticinium fuit, sed quamprimum arma ce-
 pissent, ipse tamquam fato quodam du-
 ctus, primus in aduersos insiliit, & me-
 dios inter hostes occisus est: sepultus eo lo-
 ci, ubi Cephissus amnis vado transitur. Ce-
 teri victoria potiebantur, & hostem in pla-
 niciem vsque persequebantur. Occisi
 sunt hoc in prælio de Trigintaurum nu-
 mero Critias & Hippomachus, ex decem
 in Piræo primoribus Charmides Glau-
 conis filius: ceterorum plus minus L X X.
 Interfecti ciues non vestibus, sed armis
 spoliati sunt. Quo facto, per indutias mor-
 tuorum cadauera reddita: multi quoque
 congressi inter se colloquebantur. Et
 Cleocritus Mystarum præco, cui vox erat
 admodum clara, indicto silentio, in hanc
 sententiam loquutus est: Quamobrem
 nos expellitis, ciues? quamobrem nos in-
 terficere vultis? Nihil nos damni vobis
 vnumquam intulimus, sed eorumdem vo-
 bificum longe augustissimorum sacrorum,
 victimarum, feriarum pulcherrimarum
 participes fuimus: eosdem choros cele-
 brauimus, condiscipuli fuimus, & com-
 miliones, & multa vobiscum terra mari-
 que pro communi vtrorumque salute ac
 libertate, pericula adiuius. Per Deos
 patrios ac maternos, per cognationem, ad-
 finitatem, sodalitatẽ, quæ quidem vni-
 uersa inter nos plerosque communia sunt,
 Deos & homines reueriti, tandem in ip-
 sam patriam delinquendi finem facite,
 nec scelestissimis Trigintauris obtempe-
 rate, qui sui priuati lucri gratia, prope plu-
 res Athenienses sustulerunt, octo men-
 sium spatio; quam vniuersi Peloponesij,
 totos decem annos bellum aduersus nos
 gerentes, interfecissent. Quumque lice-
 ret nobis in republica pacate viuere, bel-
 lum hi longe omnium fœdissimum, gra-
 uissimum, maxime nefarium, denique
 diis & hominibus plane detestandum in-
 ter nos excitarunt. Scire quidem certe

† εξαρχομαι οὐκ ἐγὼ, ἀλλ' αἱ χεῖρες ἡ, πα-
 αῖα· ὅταν δὲ τ' ἐναλίον ᾤσθαι καλέσωμαι,
 τότε πρότερος ὁμοθυμαδὸν αἰθ' ὠνύβειοι πύργου,
 ὑμφορώμεθα τὸς ἀνδρας. Ταῦτα δ' εἰπὼν, καὶ
 μεταστρεφείς πρὸς τὸς ἐναντίους, ἡσυχίαν
 εἶχε. καὶ γὰρ ὁ μάλιστα παρήγειλεν αὐτοῖς μὴ
 πρὸς τὸν ὀπίσθησθαι, πρὶν αἰτῆσθαι ἄλλοτε-
 ρων ἢ πέσοι τις, ἢ βωθίην. ἐπεὶ δὲ μὴ τοι τὸ
 γήθηται, ἠγασσόμεθα μὲν, ἔφη, ἡμῖς· ἡμῖν
 δὲ ἡμῖν ἔσαι ἐπομῆν, ἐμοὶ μὲν τοι θάνατος,
 ὡς γὰρ μοι δοκεῖ. καὶ οὐκ ἐλύσατο, ἀλλ' ἐπεὶ
 † αἰεταβε τὰ ὄπλα, αὐτὸς μὲν, ὡς ἄρ' ἔτι ἀέλαστο
 μοίρας ἑνὸς ἀγρόμενος, ἐκπηδήσας πρὸς τοὺς
 ἐμπεσῶν τοῖς πολεμίοις ἀποθνήσκῃ, καὶ τέ-
 θασθαι ἐν τῇ ἀλαβασθῇ τῆς κηφισσοῦ. οἱ δὲ
 ἄλλοι ἐνίκων, καὶ καλεδίασαν μέγιστα τὸ ὄ-
 μαλοῦ. ἀπέθανον δὲ οἱ τῶν τῶν μὲν τετάρ-
 κωντα Κριτίας τε καὶ Ἰππομάχος, τῶν δὲ ἐπιπέ-
 ραις δέκα ἀρχόντων Χαρμίδης ὁ Γλαύκωνος,
 τῶν δὲ δέκων πρὸς ἐβδομήκωντα. καὶ τὰ μὲν
 ὄπλα ἔλαστον, τὸς δὲ χιτῶνας ὁδοῦνός τ' πολι-
 τῶν ἐσκύλευσαν. ἐπεὶ δὲ τὸ ἐγγύετο, καὶ τὸς
 νεκρῶν ἔτι ἀποσπῶνδοις ἀπεδίδοσαν, τ' ἄλλοι ὀν-
 τες ἀλλήλοισι πολλοὶ διελέγοντο. Κλεόκριτος
 δὲ ὁ τῶν μυρῶν κήρυξ, μάλ' τ' ἐμφωνίως ὦν, εὐφρονος
 κατασιωπησάμενος ἔλεξεν ἄνδρες πολῖται, ἡ-
 ἡμᾶς ἔξελαύνετε; ἢ ἀποκτείναι βέβλασθε; ἡ-
 μῖς γὰρ ὑμᾶς κακὸν μὲν ὁδοῦνός ποτε ἐποίησα-
 μεν, μετὰ τὴν κηφισσοῦ δὲ ὑμῖν καὶ ἱερῶν τῶν σιμο-
 πάτων, καὶ θυσιῶν, καὶ εὐρῶν τῶν καθίστων, καὶ ξυλ-
 ληθῶν, καὶ ξυμφοιτητῶν γερῶν, καὶ συ-
 στρατῶν, καὶ πολλὰ μὲν ὑμῖν κεκινδυνώ-
 κημεν καὶ γὰρ καὶ τῶν θάλατταν ἔσθ' ἡ κοι-
 νῆς ἀμφοτέρων ἡμῶν σωτηρίας τε καὶ ἐλευθε-
 ρίας. πρὸς θεῶν πατρῶων καὶ μητρῶων, καὶ ξυλ-
 ληθῶν, καὶ κηδεσίας, καὶ ἐταμείας, (πρότερον
 γὰρ τῶν πολλοὶ κρινωμένοι ἀλλήλοισι) ἀπὸ ἑ-
 καστοῦ καὶ θεοῖς καὶ ἀνθρώποις, παύσασθε ἀ-
 μὴν τῶν ὀνείων ἐς τὴν πατρίδα, καὶ μὴ πεῖθε-
 εσθε τοῖς ἀνοσιώτατοις τετάρκων, οἱ ἰδίῳ κερ-
 δέων εἶεν ὀλίγου ὁδοῦνός πλείους ἀπεκτόνασιν ἀ-
 δελφῶν ἐν ἑκτῶ μηνί, ἢ πρότερος πελοποιή-
 σοι δέκα ἔτη πολεμοῦντες. ἔξοι δὲ ἡμῖν εἰ εἰ-
 ρηνὴν πολιθεῖσθαι, ἔτοι τῶν πρότερον ἀγασθῶν
 τε, καὶ χαλεπώτατον, καὶ ἀνοσιώτατον, καὶ ἔξισον
 καὶ θεοῖς καὶ ἀνθρώποις πόλεμον ἡμῖν πρὸς ἀλλήλους παρέχουσιν. ἀλλ' ὅ γε μὲν τοι ὀπίσθη-
 σθε,

Handwritten marginal notes in a smaller script, likely a commentary or continuation of the text, partially obscured by the binding.

ὅτε, ὅτι καὶ τῶν ἡμετέρων ἀποθανόντων οὐ μόνον ὑμεῖς, ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς ἐστὶν οἱ κατεδάκρυσαντες. ὁ μὲν τοιαῦτα ἔλεγε. οἱ δὲ λοιποὶ δέχοντες καὶ ἀφ' ὧν τοιαῦτα παροτρύνοντες, τὸν αὐτὸν ἀπήγαγον εἰς τὸ ἄστυ. τῆ δὲ ὑπεραία οἱ μὲν τεράχοντα πρὸς τὴν ἀστυν καὶ ἔρημοι ξυμεικτάδιον ἐν τῷ ξυμεικτάδι. τὸ δὲ τεράχοντα ὅσα ἕκαστοι τεταγμένοι ἦσαν, πρὸς τὸν ἀστυν διεφέροντο πρὸς ἀλλήλους. ὅσοι μὲν γὰρ ἐπεποιήκεσαν ὑβριαιότερον καὶ ἐφοβούμην, ἐν τῷ ἀστυν ἔλεγον, ὡς οὐ χρὴ κακῶς βλάπτεσθαι τοῖς ἐν τῷ ἀστυν. ὅσοι δὲ ἔπιτενον μηδὲν ἠδικηκέναι, αὐτοὶ τε ἀελογίζοντο, καὶ τὸς ἀλλοῖς ἐδίδασκον, ὡς οὐδὲν δεῖν τῶν τῶν κακῶν. καὶ τοῖς τεράχοντα οὐκ ἔφασαν χρῆναι πείθεσθαι, οὐδ' ἔπι βλάπτεσθαι ἀπολλύμεν τὸν πόλιν. καὶ τὸ τεράχοντα, ἐψηφίσαντο ἐκείνους μὲν καταπαύσαι, διὰ τὸ ἐλεῖσθαι, καὶ ἐλθόντο δέκα, ἐνα ἀπὸ Φυλῆς. καὶ οἱ μὲν τεράχοντα ἐλθούσιν ἀπὸ τῆς πόλεως. οἱ δὲ δέκα, τῶν ἐν ἀστυν καὶ μάλα τεταγμένων καὶ ἀπιστοιῶντων ἀλλήλοις, ξυμεικτάδιον ἰσπαρχοῖς ἐπεμέλοντο. ἔπειτα δὲ καὶ οἱ ἰσπαρχοῖς ἐν τῷ ἀστυν, τὸς τε ἰσπαρχοῖς καὶ τὰς ἀσπίδας ἐχούσας καὶ δι' ἀπιστίαν ἐφωδούοντο μὲν ἀφ' ἑσπέρας ξυμεικτάδιον ἀσπίσι καὶ τὰ τεύχη, ὅτι πρὸς ὄρθρον, ξυμεικτάδιον ἰσπαρχοῖς, αἱ φοβούμενοι, μὴ ἐπιτενοῦντες αὐτοῖς τὸ ἐκ τῶν ἀστυν. οἱ δὲ, τὸ πολλοὶ οἴτιες καὶ πρὸς τὸν πόλιν, ὅπλα ἐποιούμην, οἱ μὲν, ξυλίνα, οἱ δὲ, οἰσύνια, καὶ τῶν ἐλθούσων. πρὸν δὲ ἡμέρας δέκα γυμνάσαι, πρὸς τὸν πόλιν, οἱ πρὸς τὸν πόλιν, καὶ εἰξένοι εἶεν, ἰσοτέλσαι ἔσομαι, δέξασθαι πολλοὶ μὲν ὀπλιται, πολλοὶ δὲ γυμνήτες. ἐχόντο δὲ αὐτοῖς καὶ ἰσπαρχοῖς ὡσεὶ ἐβδομήκοντα. παροτρύνοντες δὲ ποιούμενοι, καὶ λαμβάνοντες ξύλα καὶ ὀπίσθαι, ἐκαστὸν πάλιν ἐν τῷ ἀστυν. τῶν δὲ ἐκ τῶν ἀστυν ἄλλοι μὲν οὐδὲν ξυμεικτάδιον ὀπλοῖς δέξασθαι, οἱ δὲ ἰσπαρχοῖς ἐστὶν ὅτε καὶ ληστὰς ἐχέουσι τὸ ἐκ τῶν ἀστυν, καὶ τὴν φάλαγγα αὐτῶν ἐκαχούρου. ἀξίον δὲ καὶ τῶν ἐξω νέων ἰσιν εἰς τὸς αὐτῶν ἀγροῖς ὅτι τὰ ἐπιτήδεια πορρωμένοις, καὶ τὸς Λισίμαχος ὁ ἰσπαρχος ἀπέσφαξε, πολλὰ λιτρωδούσας, καὶ πολλῶν χαλεπῶς φερόντων ἰσπαρχοῖς.

debetis, nonnullos eorum, qui modo interfecti a nobis sunt, non tam a vobis, quam nobis ipsis deploratos esse. Hac ille quum dixisset, magistratus ceteri etiam hanc ipsam ob causam, quod verba huiusmodi post cladem acceptam audirent, suos in urbem abducunt. Postridie Trigintauri deiectis admodum animis, ac deserti, in concilio sedebant; & ciues illi numero ter mille, vbiicumque collocati fuerant, nusquam non inter se dissentiebant. Nam qui violentius aliquid designauerant, ac sibi metuebant; enixe negabant, quidquam iis cedendum esse, qui essent in Piræo. Quotquot autem nihil se iniuste perpetratis confidebant, non solum sanam ad mentem redibant: sed alios etiam docebant, nihil esse, quamobrem his malis premerentur. Negabant etiam Trigintauris parendum esse, minimeque committendum aiebant, vt patria periret. Tandem decretum, vt Trigintauris imperium abrogaretur, & alij eorum loco legerentur. Itaque x lecti, vnus ex quauis tribu. Tunc & Trigintauri Eleusinem se recipiebant, & Decemviri plebis vrbanae curam, omnibus maxime perturbatis, ac sibi inuicem diffidentibus, vna cum equitum praefectis gerebant. Equites ipsi cum equis & scutis in Odeo pernoctabant. Et quia nemini fidebant, a vespera cum scutis propter muros vigiliis obibant: matutino autem tempore conscendebant equos, semper solliciti, ne qui e Piræo ipsos inuaderent. Illi contra, quod & multos, & omnis generis homines secum haberent, arma partim lignea, partim viminea fabricabant, eaque dealbabant. Prius vero, quam dies x praeteriissent, fide omnibus data, qui hoc ipsis in bello se velent adiungere, promissaque rerum omnium aequalitate iis etiam, qui peregrini essent: multi tum grauis armatura, tum expediti milites exhibant. Accedebant praeterea plus minus lxx equites. Quoties pabulatum ibant, lignis ac fructibus acceptis, rursus in Piræo pernoctabant. At eorum, qui erant in vrbe, armatus prodibat nemo: tantum vrbani equites interdum praedatum egressos e Piræo capiebant, & phalangem ipsorum infestabant. Accidit autem aliquando, vt in quosdam iuuenes ex iis, qui extra urbem erant, & commeatus causa suos in agros exierant, inciderent: quos Lyfimachus equitum praefectus multum deprecantes, atque etiam non paucis equitibus moleste ferentibus, iugulauit.

Trigintauris
 vna m-
 gistratus
 abrogata
 iur.

πολλοὶ τε
 ἡδὴ οὐκ
 πάντες.

ἐπεὶ δὲ οὐκ ἐπέθροντο, πρὸς ἐβόησεν ἴσσαν ἀ-
 πὸ βοῆς ἐνεκεν, ὅπως μὴ δῆλος εἴη Ὀμήρου
 αὐτοῖς ὄν. ἐπεὶ δὲ ὅσδεν ἀπὸ τῆς πρὸς βόλῆς
 πρὸς ἀπῆλθε, τῆ ὑπεραία λαβὼν τὸ μὲν
 λακεδαίμωνιων δύο τμοίρας, τὸ δὲ ἀθιναίων
 ἰππέων βίς φυλάς, παρήλθεν ἐπὶ τὸ κωφὸν
 λιμένα, σκεπτῶν πῆ δὲ ἀποτειχιστος εἴη ὁ πρὸς
 ραίος. ἐπεὶ δὲ ἀπὸντος αὐτὸς πρὸς ἐθέλοντες,
 ἐπὶ πρὸς ἀμαθῶ ἀπὸ παρήγον, ἀρθεαίς παρ-
 ἠγήλει τὸς μὲν ἰππέας τὸ ἐλαύην ἐς αὐτοῖς ἀ-
 νέντας, καὶ τὸς τὰ δέκα ἀφ' ἠβης ξιπέτασται, Β
 ξιπὸ δὲ τοῖς ἀπὸ αὐτὸς ἐπὶ κελούσῃ. καὶ ἀπέ-
 κτησαν μὲν ἐγγὺς τριῶν κίβητῶν ψιλῶν, τὸς
 δὲ ἄλλοις κατεδίωξαν πρὸς τὸ εἰς πρὸς αἰ-
 θέσθον. ἐκείν δὲ ἐτυχον ἔξοπιζόμενοι οἱ τε
 πελτασταὶ πύργους, καὶ οἱ οὐκίται τῶν ἐκ πρὸς
 ραίως. καὶ οἱ μὲν ψιλῶν ἀπὸς ἐκ δραμόντες
 ἠκρόντιζον, ἔβαλλον, ἐπόζδον, ἐσφενδόνων. οἱ
 δὲ λακεδαίμονιοι, ἐπεὶ αὐτῶν πολλοὶ ἐπὶ δώ-
 σκοντο, μάλα πιεζόμενοι, τὸ αἰεχώρησαν ἐπὶ
 πόδα. οἱ δὲ ἐν τῆστω πολὺ μάλλον ἐπέκοντο. C
 ἐπὶ δὲ ἀποθνήσκῃ Χαίρων τε καὶ Θίβρα-
 χος, ἀμφω πολεμῶν καὶ Λακεδαίμωνος ὀδολυ-
 πιῶν, καὶ ἄλλοι οἱ τεταμμένοι λακεδαί-
 μονίων πρὸς τῶν πυλῶν ἐν κεραιμεικῶ. ὄραν
 δὲ ταῦτα ὁ Θερασουλός καὶ οἱ ἄλλοι οὐκί-
 ται, ἐβόησαν καὶ ἄλλοι παρετάξαντο πρὸς
 τῶν ἄλλων ἐπὶ οὐκίται. ὁ δὲ Παυσανίας, μάλα
 πιεσθεῖς, καὶ ἀναχώρησας ὅσον ἐπὶ ἀπὸ τετ-
 τασα ἢ πέντε πρὸς λαφονίαν, παρήγειλε
 τοῖς λακεδαίμοις, καὶ τοῖς ἄλλοις ξυμμα-
 χοῖς ἐπιχρῆσθαι πρὸς ἑαυτὸν. ἐκείν δὲ ξιπέταξά-
 μνος βαθῆσαι πρὸς τῶν τῶν φάλαγγα, ἠῆρ
 ὅτι τὸς ἀθιναίους. οἱ δὲ ἐς χεῖρας μὲν ἐδέ-
 ξαντο, ἐπὶ τὰ δὲ οἱ μὲν τὸ ἐξέωθησαν ἐς τὸ ἐπὶ
 ἀλαῖς πηλόν, οἱ δὲ ἐπέκλιναν καὶ ἀπὸ θνήσκου-
 σιν αὐτῶν ὡς πενήτηντα καὶ ἕκαστον. ὁ δὲ Παυ-
 σανίας, ἔσπαμον ἐπιστάμνος, ἀνεχώρησε καὶ ὅσδεν
 ὡς ἀργίς το αὐτοῖς, ἀπὸ δὲ λαβὼν πρὸς ἐπὶ
 δασκὲ τὸς ἐν πρὸς ραίος, οἱ αὖτε λέγῃ τὰς πρὸς
 σβὸς πρὸς ἐπὶ πρὸς ἑαυτὸν καὶ τὸς πρὸς τὰς ἐ-
 φόρους. οἱ δὲ ἐπέθροντο. διέστη δὲ καὶ τὸς ἐν τῶν
 ἐπὶ καὶ ἐκέλευε πρὸς σφῶν πρὸς αἰὼς πλεί-
 σους ξυλλεγῶν ἀπὸς, λέγῃ τὰς, ὅτι ὅσδεν δέον
 τοῖς ἐν τῶν πρὸς ραίος πολέμῳ, ἀπὸ δὲ ἐξελυθεῖτες,
 κρινῆ ἀμφοτέροι λακεδαίμοις φίλοι εἶναι.

Atque illi non parerent: militem muris ad-
 mouit rumoris caussa, ne palam fieret, i-
 ipsum obsessis fauere. Posteaquam ab hac
 oppugnatione nulla re effecta discessisset,
 postridie fumtis secum duabus Lacedæ-
 moniorum cohortibus, & turmis equi-
 tum Atheniensium tribus, ad portum
 Mutum se confert, ut quo loco Piræus
 munitione obuallari commode posset,
 consideraret. Hinc eo discedente, quia
 nonnulli accurrebant, & negotium ipsi
 facebant: commotus imperat, ut equi-
 tes pleno cursu in eos impetum facerent,
 quibus se illi adiungerent, quotquot an-
 nis x pubertatem excessissent: cum reli-
 quis ipse subsequeretur. Ab his prope
 xxx velites sunt occisi. reliqui terga da-
 bant, quos Pausania milites ad Theatrum
 vsque, quod est in Piræo, persequuti
 sunt. Ibi se tum forte cetrati omnes, ac
 grauis armaturæ pedites eorum, qui erant
 in Piræo, armabant: statimque velites fa-
 cta excursione iacula vibrabant, feriebant,
 sagittis & fundis utebantur. Lacedæmo-
 nij, quorum permulti vulnerabantur, gra-
 uiter pressi pedem paullatim referebant.
 Tum illi multo magis eos vrgeret, quo qui-
 dem factum, ut istuc occumberent Cha-
 ron & Thibrachus, ambo * Polemarchi,
 cum Lacrate certaminis Olympici victo-
 re, atque aliis Lacedæmoniis, qui ante
 portas, in Ceramico sepulti sunt. Hæc
 quum Thrasybulus, alique grauis arma-
 turæ milites cernerent; suis opem fere-
 bant, & celeriter ante alios aciem in octo-
 nos instruebant. Pausanias quum admo-
 dum vrgeretur, ac stadia quatuor aut
 quinque versus tumultum quemdam ces-
 sisset: Lacedæmoniis, reliquisque sociis
 mandat, ut ad se concederent. Atque heic
 phalange instructa, eaq; perquam densa,
 aduersus Athenienses ducit. Excipiunt illi
 primo Lacedæmonios comminus, deinde
 partim in lutum, quod est propter Halas,
 protruduntur; partim fugam arripiunt. In-
 terfecti ex eis plus minus c. l. Pausanias ex-
 citato tropæo discessit, ac ne tum quidem
 offensus, clam ad ipsos mittit, qui Piræen-
 ses docerent, quibus cum mandatis ad se,
 atque ad Ephoros præsentibus, mittere le-
 gatos deberent. Parent illi Pausania, qui
 quidem & vrbanos a se inuicem dirimit,
 eisque mandat, ut collecti quampluri-
 mi se atque Ephoros adirent, ac nihil es-
 se caussa dicerent, quamobrem Piræen-
 ses oppugnarent. Malle se, ut pace facta,
 pariter vtrique Lacedæmoniis amici sint.

Fortasse
 dicitur,
 quod tra-
 quillus es-
 set: quem-
 admodum
 Homerus
 κῆμα κῆ-
 φῶν dixit
 pro fluctibus
 sine siccis
 pitis.

Ad verbum
 Belli præ-
 fecti. Mae-
 gistratus
 apud Sparta-
 tanos.

Locis non
 men. Vicia
 Stephanis
 πρὸς πρὸ-
 λεων in
 Αλαεα-
 φλωιδε.

Plat. Lyland. p. 814.

H. Ste-
 rphan. ἐξ-
 εἰσάκουσιν,
 sed in-
 fralib.
 4. εἰς ἢ
 γινώσκουσιν.

Olymp. 94. an. 4.

Pausanias, Ephori duo, pacis auctores contra Lysandrum.

Erant hæc etiam Nauclidæ Ephoro per-
 quam auditu iucunda. Nam uti positum
 est in more atque instituto Lacedæmo-
 niorum, Ephoros regi duos in expeditio-
 nibus adiungi: ita tum quoque Naucli-
 das, & alius quidam, aderant; quorum
 vterque magis Pausaniæ, quam Lysandro
 adsentiebatur. Quapropter cupide Lacedæ-
 monem, non solum missos, e Piræo
 nuntios, qui secum fœderis ineundi cum
 Lacedæmoniis formulam ferrent; verum
 etiam nonnullos ex vrbe priuatos homi-
 nes, vna cum Cephisophonte ac Melito,
 ablegant. Hi posteaquam Lacedæmo-
 nem abire cepissent, etiam publico nomi-
 ne missi sunt ex vrbe, qui dicerent; se &
 muros suos, & seipos Lacedæmoniorum
 arbitrio permisisse: ac propterea æquum
 censere, vt etiam illi, qui se in Piræo con-
 tinerent, si quidem Lacedæmoniis ami-
 cos se profiterentur, Piræi ac Munychiæ
 deditionem facerent. Quum auditi ab E-
 phoris & teuocatis omnes essent, missi
 sunt Athenas viri quindecim; eisque man-
 datum, vt vna cum Pausania, quam pos-
 sent æquissime, rem componerent. Facta
 condicionibus huiusmodi transactio, vt
 pacem inter se mutuo colerent, & singu-
 li ad sua se conferrent, exceptis Triginta-
 uiris, & Vndecimuiris, & Decemuiris, qui
 imperium in Piræo obtinuissent. Quod
 si qui ciues vrbanus sibi metuerent, iis esse
 migrandum Eleusinem statuunt. His ita
 transactis, Pausanias ad suos exercitum
 traducit. At vero qui erant in Piræo, cum
 armis in arcem adscendentes, Mineræ
 sacrum faciunt. Post vbi duces descendis-
 sent, Thrasybulus hac oratione vsus est:

Equidem vobis, ciues in vrbe qui mansi-
 stis, hoc do consilij; vt vosmet ipsos nosca-
 tis. Egregie vero vosmet noscetis, si vo-
 biscum ipsi perpendere volueritis; quam-
 obrem tanti vobis animi gerendi sint, vt in
 nos imperium ipsi vsurpetis. An iustio-
 res nobis estis? Atqui populus longe, quam
 vos, pauperior, opum causa nihil in vos
 vniquam iniqui designauit: quum vos di-
 tissimi omnium, multa, eaque fœda, lu-
 cri causa perpetraveritis. Iam quum no-
 mine iustitiæ, quamobrem vosmet effera-
 tis, causa nulla sit: consideretis velim, sint-
 ne propter fortitudinem vobis sumendi
 animi. At quinam de hoc fieri iudicium
 rectius possit, quam ex eo, quod inter nos
 gestum est, bello? Num consilio præstare
 vos dicetis, quum instructi a muris, armis,

ἐκκλητοί sunt ἡ, qui euocantur ad cōuentum publicū, hoc est, ἐκκλησίαν. Sic infra, 491 A. ἔδοξε τοῖς ἑφοροῖς ἐπὶ τῆς κλησίᾳ.

ἠδέως ταῦτα καὶ Ναυκλείδας ἑφοροῦ ὡς ξυ-
 ἠκουεν. ὡς περὶ γὰρ νομίζεται ξυὺ βασιλεῖ
 δύο τῶν ἑφορῶν συστρατεύεσθαι, καὶ τότε
 παρὰ οὗτος τε καὶ ἄλλος, ἀμφοτέροι τῆς
 μὲν Πausανίου γνώμης ὄντες μάλλον, ἢ τῆς
 μὲν Λυσάνδρου. Ἀλλὰ ταῦτα οὖν καὶ ἐς τὴν
 λακεδαίμονα παρὸν ἄνθρωπος ἐπεμπον τὸς τ' ἐκ
 πύργου, ἔχοντας τὰς πύργους λακεδαίμο-
 νίοις ἀπονδῶς, καὶ τὸς ἀπὸ τῶν ἐν τῇ ἀσπί
 ιδιώτας, καὶ Κηφισοφάντα τε καὶ Μελίτον.
 ἐπεὶ μὲν τοῖ οὗτοι ὄχοντο ἐς λακεδαίμονα, ἔ-
 πεμπον δὴ καὶ οἱ ἀπὸ τῆς κοινῆς ἐκ τῆς ἀσπείας,
 λέγοντας, ὅτι αὐτοὶ μὲν πύργους διδόναι καὶ τὰ
 τεῖχη, ἀέχουσι, καὶ σφᾶς αὐτοῖς λακεδαί-
 μονίοις χρῆσθαι, ὅτι βούλοισιν. ἀξιοῦν δὲ
 ἔφασαν καὶ τὸς ἐν πύργῳ, εἰ φίλοι φασὶν
 εἶναι λακεδαίμονίοις, πύργους δίδοναι τὸν τε πύ-
 ργον καὶ τὴν μοιουχίαν. ἀκούσαντες δὲ πύρ-
 γων αὐτῶν οἱ ἑφοροὶ καὶ οἱ ἐκκλητοί, ἔξέπεμ-
 ψαν πεντεκαίδεκα ἀνδρας ἐς τὰς ἀδελφείας,
 καὶ ἐπέταξαν ξυὺ Πausανία, Διμαξάξαι, ὅ-
 πη διώκοντο κάλλιπα. οἱ δὲ διήλασαν, ἐφ'
 ᾧ τε εἰρήνη μὲν ἔχθη ὡς πρὸς ἀλλήλους,
 ἀπέναι δὲ ὅτι τὰ αὐτῶν ἑκάστοις, πλὴν ἑκατον,
 τῶν τετρακόντα, καὶ τῶν ἑνδεκά, [καὶ τῶν ἐν
 τῷ πύργῳ] ἑξήκων δέκα *. εἰ δὲ ἕνας
 φοβοῖντο τῶν δὲ ἀσπείας, ἔδοξε αὐτοῖς ἐλθεῖν
 να κατοικεῖν. τῶν δὲ πύργων, Πaus-
 σανίας μὲν διήκε τὸ στρατόμαχος οἱ δὲ ἐκ τῆς
 πύργου, ἀεληθόνες ξυὺ τοῖς ὄπλοις ἐς τὴν
 Δακρόπολιν, ἔθυσαν τῇ Ἀθηνᾷ. ἐπεὶ δὲ κατέ-
 βησαν οἱ στρατηγὸι, ἑνθα δὴ ὁ Θερασίουβουλος
 ἔλεξεν ὕμιν, ἔφη, ὡς ἐκ τῆς ἀσπείας ἀνδρες, ξυμ-
 βουλῶν ἐγὼ γινώσκω ὑμᾶς αὐτοῖς. κάλλιπα δὲ
 ἀνθρώποις, εἰ ἀναλογισασθε, ὅτι ἔτι ὑμῖν μέ-
 γα φρονιτέον ὅστιν, ὡς ἰεὶ μὲν δὲ ἔχθη ὅτι χι-
 ρῶν. ποτέρον ἢ δικαιοτέρον ἔσται; ἀλλ' οὐ μὲν δὴ
 μος, πενέτερος ὑμῶν ὢν, ὅσδεν πῶποτε ἔνεκα
 χερμῶν ὑμᾶς ἠδικήσεν. ὑμῶς δὲ, πλοισιώτε-
 ροι πύργων ὄντες, πολλὰ καὶ ἀγαθὰ ἔνεκα
 κερδέων πεποιήκατε. ἐπεὶ δὲ δικαιοσύνης οὐ-
 δὲν ὑμῖν πρὸς ἡμᾶς, σκέψασθε, εἰ δὲ ἔσται
 ἀνδρεία ὑμῖν μέγα φρονιτέον. καὶ ἴσιν αἰ καλ-
 λίων κρίσις τῶν τε γῆραι, ἢ ὡς ἐπολεμήσα-
 μὲν πρὸς ἀλλήλους; ἀλλὰ γνώμη φάσιν
 αἰ πρὸς ἡμᾶς, οἱ ἔχοντες καὶ τῆχος, καὶ ὄπλα,
 καὶ χρῆ-

δικαιοπ-
ροι ἐστὶ

